

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXII П'ЯТНИЦЯ, 15 КВІТНЯ 2005 РОКУ ЧИСЛО 15 VOL. CXII FRIDAY, APRIL 15, 2005 No. 15

Тріюмфальна візита Президента України Віктора Ющенка до США

Петро Войцеховський
Вашінґтон

Щоб вислухати промову Віктора Ющенка у Конгресі вранці 6 квітня, віце-президент Ричард Чейні прийшов туди у помаранчевій краватці. В декого з поважних членів Конгресу в цей день була при собі помаранчева стрічечка, в когось – хустиночка або – у жінок – декоративна квіточка. А інші, з десять осіб, мали на плечах привезені з Києва помаранчеві шалики зі словами „Так, Ющенко!" І під час промови українського президента американські законодавці неодноразово підхоплюватися з місць та під грім оплесків у захваті розмахували своїми помаранчевими атрибутами. Після закінчення 35-хвилинної промови В. Ющенка щільно оточили ті, хто хотів привітати його особисто, потиснути йому руку – і, можливо, мати на майбутнє спільну фотографію для своїх виборців.

Американська та міжнародна преса назвала цю візиту В. Ющенка „тріюмфальною". Мабуть, найголовніший її результат – це утвердження у свідомості людей всього світу нового образу України - „помаранчевої", волелюбної, яка прагне демократії та приєднання до західньої спільноти. Для України це означає завоювання довір'я – найважливішого та одночасно найбільш делікатного чинника у міжнародних взаєминах. Довір'я – це перша передумова партнерства. Саме довіри довгий час бракувало у ставленні Америки до України. Кредит довір'я, який отримав десять років тому Леонід Кучма, був розтриньканий через його патологічну брехню – тоді в американських урядовців стало звичиним говорити про „втому" від України.

(Продовження на стор. 3)

Президент України Віктор Ющенко виступає вранці 6 квітня, перед Об'єднаним засіданням конґресу США. Фото: УНІАН

Марія Климчак
Чикаґо

До приїзду Президента України Віктора Ющенка Чикаґо готувалося по-особливому. За тиждень до цієї події головні газети „Чикаґо Трібюн" і „Чикаґо Сан-Таймс" привертали увагу читача словом „Україна". Майже щодня кореспонденти провідних телеканалів та газет зверталися до Українського національного музею з різними запитаннями і знаходили відповіді, висвітлюючи їх у телевізійних програмах та на газетних шпальтах. „Українське Село" знову стало центром уваги американської громадськости. Помаранчеві стрічки на деревах, синьо-жовті прапори на будинках, фотографії президентської родини Ющенків у вітринах крамниць, теплі посмішки мешканців – це незмінні атрибути української околиці, що розміщена поруч з центром міста Чикаґо. Такою побачив її Президент України, який на кілька хвилин зупинився тут по дорозі на летовище, залишаючи це привітне місто 5 квітня 2005 року...

Довгоочікуваний вечір зустрічі Президента України Віктора Ющенка відбувся 4 квітня, на який прийшло близько 1400 гостей.

„Ми вітаємо у Чикаґо справжнього героя сьогодення, Президента Віктора Ющенка та

(Закінчення на стор. 9)

Ігор Папуша
Бостон

5 квітня Президент України Віктор Ющенко одержав нагороду „Профіль відваги" (Profiles in Courage), присуджену йому Радою директорів Фундації бібліотеки імені Джона Кенеді. Церемонія нагородження за традицією відбувалася в Бібліотеці ім. Кенеді у Бостоні.

Ця нагорода, заснована у 1989 році – срібний ліхтар, що симолізує світло надії – є чи не найпрестижнішою у світі політики. Її присуджують політикам та громадським діячам за особисту мужність у боротьбі за ідеали демократії. Свого часу її одержали колишній Президент США Джерaltд Форд, сенатори Джон МекКейн та Расел Файнголд, конгресмен Джон Люїс, лікар Сіма Сімар.

Щороку комітет з чотирнадцяти членів, серед яких є видатні політичні та суспільні діячі США – сенатори, директори фондів, посли – вирішує, хто стане черговим лавреатом. Головною ознакою для присудження нагороди повинна бути, зрозуміло, політична відвага, однак виявлена в ситуації ризику і небезпеки, ситуації загрози і втрати. Отож передусім оцінюється здатність людини зробити рішучий вибір на користь демократичних цінностей.

Своєрідним дороговказом для Фундації може служити книга Президента США Джона Кенеді

(Закінчення на стор. 14)

„Поллється світло віщого слова..."

Прощання зі Святішим Отцем Іваном Павлом II

Петро Часто

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – Не хочуть знаходитися потрібні слова, коли йдеться про подію, яку ми чомусь, з якогось непорозуміння або за язичницькою інерцією, називаємо смертю. Бо „нема людини, що була б як острів...". Кожна без винятку людина – то місток до іншої людини і в цьому, і в „тому" світі, і тільки Божим обранцям дається роля і значення містка між народами, країнами, континентами, цивілізаціями, а також між видимим і невидимим світами. Нащо він, той місток – над цим варто думати і над цим люди будуть думати все більше і все глибше. Чи не тому ті мільйони християн і не християн, котрі прийшли і приїхали до Риму, щоб провести в останню дорогу Великого Папу, хоч і втирали сльози, все ж значно частіше стояли на площі перед собором св. Петра надзвичайно замислені, надзвичайно заглиблені в думки про Папине життя, про своє власне життя і про життя взагалі? Він багато разів лагідно і наполегливо торкався нашої найбільшої слабкости, знову й знову напоминаючи Христове: „Не бійтеся!". Чи ж не в цьому полягає найвища життєва мудрість? Адже в Бога нема мертвих, в Нього – всі живі, то чого ж боятися, чого ж плакати? Будуть інші папи – може, дасть Бог, також немалого формату, але це особливе „Не бійтеся!" – особливо щире і водночас наполегливе – назавжди буде для людства лунати голосом Івана Павла II.

Й коли в неділю, 3 квітня, після Панахиди на площі св. Петра Архиєпископ Леонардо Сандрі зачитав послання покійного Святішого Отця, в тексті знову було те саме найважливіше прохання до усього людства – не боятися: „Людству, котре іноді здається загубленим і опанованим силою зла, егоїзму і страху, воскреслий Бог пропонує дар Своєї любови, яка пробачає, примирює і повертає надію...". Це було те прощання, в якому смерть не мала жодної сили, те прощання, на яке з'їхалися королі і королеви, десятки президентів і прем'єр-міністрів не з формального обов'язку і не з простої ввічливости, а тому, що він любив їх усіх. В своєму заповіті, оприлюдненому в четвер, 7 квітня, напередодні похорону, Папа благословляє усіх людей землі і „подумки обіймає у своїй вдячній пам'яті" своїх братів у Христі, послідовників інших релігій, діячів культури, політики, науки, не забувши навіть журналістів...

Недільною Панахидою Римо-Католицька Церква почала жалобу, аж до похорону, 8 квітня, і ми колись неодмінно почуємо, що в ті дні в людські серця влилося багато дивного світла і тепла. Журналісти, орієнтовані на ці неминучі дива, помітили, що під час заупокійної Служби Божої у п'ятницю, 8 квітня, Президент Джордж Буш молився близько президента Ірану Хатамі, а президенти Сирії та Ізраїлю – країн, які не мають між собою дипломатичних взаємин – потиснули один одному руки...

Більш ніж символічним було читання молитов багатьма мовами світу: святість – якість універсальна і належить усім. Одначе особливий знак знаходимо в ній ми, слов'яни: Папаслов'янин – це не випадок. Так мало статися. Поет-пророк провістив Україну – і вона поста-

(Закінчення на стор. 16)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

В. Путін і Ґ. Шродер оголосили погану новину для України

ГАМБУРҐ, Німеччина. – У рамках візити президента Росії В. Путіна в Гановер російський „Газпром" і німецький хемічний концерн „BASF" 12 квітня підписали велику угоду. „Історично нове полягає в тому, що йдеться не про постачання, але про те, що вперше німецьке підприємство одержить доступ до видобутку газу в Росії, а „Газпром", у свою чергу, отримає частку в продажу газу в Німеччині та за її межами", – сказав про значення цього документу канцлер Ґерґард Шродер. Однак, значення цієї угоди виходить далеко за межі німецько-російських взаємин. „Це погана новина для України, бо Німеччина з Росією справді мають намір будувати величезний газопровід для транспортування газу через Балтійське море безпосередньо на західній ринок", – вважає німецький експерт з проблем Східньої Европи, фахівець в питаннях енергетики Олександер Рар. „Це означає, що закладено наріжний камінь енергетичного альянсу між Німеччиною та Росією, а також, з одного боку, що німці перестали скептично ставитися до газового бізнесу, а з іншого – що Росія серйозно ставиться до відкриття власного газового ринку для західніх інвесторів", – додав експерт.

Президент України В. Ющенко – у Польщі

ВАРШАВА, Польща. – Президент В. Ющенко на чолі української делегації побував у Польщі з дводенною офіційною візитою для відкриття там Року України, що відбулося 11 квітня у Оперному театрі Варшави, разом з Александром Кваснєвським. Також відбулися зустрічі з польським керівництвом та підписання двосторонніх угод. В. Ющенко провів переговори з президентом А. Кваснєвським, прем'єр-міністром Мареком Белькою та головами обох палат польського парляменту. Польські ЗМІ наголошують, що Віктор Ющенко, на відміну від Леоніда Кучми, заявив, що метою його президентства є інтеґрувати Україну до структур ЕС. Окрім офіційних зустрічей, Президент В. Ющенко прочитав лекцію у Варшавському університеті, аби таким чином подякувати молодим людям за їхню жертвенність під час бурхливих подій в Україні, коли польські студенти за власні кошти їхали в Україну, аби працювати спостерігачами на виборах президента. 12 квітня В. Ющенко відкрив каплицю біля могили Михайла Вербицького – автора музики українського гимну – в селі Млин Підкарпатського воєводства, а також зустрівся з українською громадою в Перемишлі.

В. Ющенко – серед сотні найбільш впривових осіб у світі

ВАШІНҐТОН. – Американський журнал „Time" 11 квітня опублікував список 100 найвпливовіших людей світу за 2004 – 2005 рік. У список в категорії „Герої і кумирі" ввійшов Президент України Віктор Ющенко. Там є такі люди, як засновник корпорації „Microsoft" Бил Ґейтс, колишній президент ЮАР Нельсон Мандела, тибетський духовний провідник Далай-лама, автогонник Міхель Шумахер і американська телеведуча Опра Вінфрі. У категорії „Провідники і революціонери" в списку домінують американські державні діячі – Президент Джордж Буш, держсекретар Кондоліза Райс, міністер оборони Дональд Рамсфелд, екс-президент Бил Клінтон і провідник республіканців в Сенаті Конгресу США Бил Фріст. У цій же „номінації" названі австралійський прем'єр-міністр Джон Говард і президент Венесуелі Гюго Чавес, провідник КНДР Ким Чен Ір і глава колегії кардиналів Святого престолу Йозеф Ратцінгер, голова Палестинської національної адміністрації Махмуд Абас і ізраїльський прем'єр Аріел Шарон. У цю ж категорію потрапив іракський „терорист номер один" Абу Мусаб аз-Заркаві.

Україна хоче поставити російську фльоту на місце

КИЇВ. – 6-7 квітня відбулося чергове коло українсько-російських переговорів з питань функціювання Чорноморської фльоти Росії та її тимчасового перебування на території України. 5 квітня заступник керівника прес-служби МЗС України Дмитро Свистков повідомив, що українська сторона запропонувала обговорити стан виконання положень базових та інших чинних угод, які визначають тимчасове перебування ЧФ Росії на території України з метою приведення його дій у відповідність зі змістом положень вищезгаданих угод. Окрім того, відбувся обмін думками щодо проєктів угод, які знаходяться в переговорному процесі. 25 березня народний депутат України, заступник голови парляментського комітету закордонних справ Ігор Осташ заявив, що наполягає на правовому оформленні перебування Чорноморської фльоти РФ в Криму. Він висловив занепокоєння великою кількістю „так званих технічних помилок та неузгодженостей", пов'язаних з перебуванням та діяльністю російської Чорноморської фльоти в Криму. Варто згадати несанкціоновані навчання російської морської піхоти, які були предметом розгляду Верховної Ради України, та цілу низку інших подібних випадків.Складається враження, що Крим просто перетворюється у російський військовий полігон".

Заходи підвищення ефективности чужоземних інвестицій

КИЇВ. – Президент України Віктор Ющенко 11 квітня підписав Указ з метою активізувати чужоземні інвестування, усунення перешкод у діяльності чужоземних інвесторів в Україні одним з головних завдань Консультативної ради з питань чужоземних інвестицій в Україні. Відповідно до указу встановлено, що для розроблення пропозицій щодо вдосконалення законодавства про інвестиційну діяльність, спрощення процедур здійснення інвестицій та їх повернення, реінвестування, сприяння у позасудовому врегулюванні спорів, які виникають між чужоземними інвесторами, органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування у зв'язку з чужоземним інвестуванням в економіку України, у підготуванні інвестиційних проєктів, наданні консультативної допомоги чужоземним інвесторам утворюється експертна комісія Консультативної ради з питань чужоземних інвестицій в Україні, яку очолить Президент України Віктор Ющенко.

Чехія відреагувала на безвізовий в'їзд в Україну

КИЇВ. – З 1 травня по 1 вересня цього року консульські установи Чеської Республіки прийматимуть від громадян України клопотання про оформлення чеських транзитних віз та віз терміном перебування на території Чеської Республіки до 90 днів, без сплати консульського збору – повідомив 13 квітня заступник керівника прес-служби МЗС України Дмитро Свистков. Звернення громадян України про оформлення чеських віз терміном перебування на території Чехії понад 90 днів будуть прийматися зі сплатою консульського збору. Такий крок чеської сторони пов'язаний з підписанням Президентом України Указу про тимчасове – з 1 травня по 1 вересня 2005 року – запровадження безвізового режиму в'їзду в Україну громадян країн-членів ЕС і Швайцарської Конфедерації.

Ю. Тимошенко не їде до Москви

КИЇВ. – Прем'єр-міністер України Юлія Тимошенко скасувала свою візиту до Москви, яка була запланована на 15-16 квітня. Кабінет міністрів 13 квітня підтвердив цю інформацію. Причиною могли стати висловлювання генерального прокурора РФ В. Устінова, який напередодні повторив в Раді Федерації, що Ю. Тимошенко, як і раніше, перебуває в міжнародному розшуку. „Справа, яку було відкрито Головною військовою прокуратурою, знаходиться на тій самій стадії. Змін в справі не має і не може бути, тому що нашій державі завдано шкоди на 100 мільйонів долярів", – сказав В. Устінов. Проте міністер зовнішніх справ Росії Сергій Лавров не бачить перешкод для візити Ю. Тимошенко в Росію.

Затримано голову Донецької обласної ради

КИЇВ. – 12 квітня голові Донецької обласної ради Борисові Колесникову Генеральна прокуратура України пред'явила офіційні звинувачення. Його звинувачують у здирництві за умов зловживання службовим становищем і в погрозі вбивства. Апеляційний суд Києва призначив на 14 квітня слухання скарги адвоката Андрія Федура, який є захисником заарештованого Б. Колесникова, котрого затримано 6 квітня – після того, як він був викликаний слідчими Генпрокуратури у справі про зазіхання на територіяльну цілісність України. Політичні союзники „Партії регіонів" вже заявили, що затримання Б.Колеснікова є свідченням політичних утисків. Однією з підстав для порушення карної справи про зазіхання на територіяльну цілісність України стало рішення Донецької обласної ради провести референдум про створення Донецької республіки в складі федеративної України 5 грудня й рішення Всеукраїнського з'їзду місцевого самоврядування провести 12 грудня референдум про створення Південно-Східньої республіки у разі невизнання прем'єр-міністра Віктора Януковича Президентом України. Б. Колесників перебуває під вартою в Подільському ізоляторі тимчасового утримання в Києві. Протест проти арешту Бориса Колесникова триває.

Дні культури Ізраїлю в Україні

КИЇВ. – У Національній опері 12 квітня відбулася урочиста церемонія відкриття Днів культури Ізраїлю в Україні, яке організовано Посольством Держави Ізраїль в Україні спільно з Єврейською агенцією „Сохнут", Ізраїльським культурним центром, міжнародною громадською організацією „Джойнт", за сприяння Міністерства культури і мистецтв України та державного підприємства „Україна-арт". Свято мистецтва Ізраїлю в Україні триватиме від 12 квітня до 2 червня. Відкрив фестиваль ізраїльської культури оперний співак родом з України Євген Шаповал. У рамках фестивалю заплановано спектаклі і виставки молодих ізраїльських художників у різних містах України. Дні Ізраїлю в Україні проводяться вперше.

Куба і Білорусь образились на В. Ющенка і Дж. Буша

КИЇВ. – Підписання 4 квітня президентами України та США Віктором Ющенком та Джорджем Бушем спільної декларації, у якій вони домовилися зміцнювати демократію в Україні і підтримувати просування свободи в Ірак, Білорусь і на Кубу, викликало різку реакцію цих країн. Урядова делеґація Куби, яка цими днями перебувала в Києві, назвала таку декларацію зрадою та на знак протесту перервала візиту. Офіційна Гавана передала МЗС України ноту протесту. Білоруські представники кажуть, що усі внутрішні справи Білорусь вирішуватиме сама. Речник білоруського МЗС Руслан Єсін висловив здивування свого відомства, що Президенти США й України обговорювали внутрішні справи Білорусі. Тим часом представники білоруської опозиції вітали спільну заяву Президентів США та України щодо Білорусі. Зокрема провідник Соціял-демократичної партії Микола Статкєвич заявив, що Україна може стати надійним тилом для білоруських демократів.

„Ми не купували ракети в Україні"

ТЕГРАН, Іран. – Іран 10 квітня заперечив повідомлення про те, що чотири роки тому Теґран купував в України крилаті ракети, які можуть нести ядерний заряд. Речник іранського міністерства закордонних справ Гамід Реза Асефі заявив, що документальних свідчень, які б вказували на закупівлю таких озброєнь іранськими урядовими організаціями, немає. У березні Генеральний прокурор України С. Піскун повідомив, що Україна продала 12 ракет Іранові та 6 ракет Китаю 2001 року, хоча ракети не мали ядерних боєголовок. Йдеться про ракети Х-55, що мають радіює дії 3000 кілометрів. Цього досить, аби з території Ірану вразити ціль на ізраїльській території. У березні український уряд заявив про початок розслідування справи можливої контрабанди крилатих ракет з України до Ірану та Китаю.

За повідомленнями інформаційних аґентств

Тріюмфальна візита Віктора Ющенка

Вашінґтон

(Продовження зі стор. 1)

Новий кредит довір'я завоював Президентові В. Ющенкові український народ, масово підтримавши „помаранчеву революцію". Силу враження, яке вона справила на весь світ та на його провідників, засвідчує і реакція конгресменів на виступ українського президента, і розповідь Дж. Буша про свій особистий „досвід Майдану", яку переказав В. Ющенко, промовляючи перед українською громадою у Вашінґтоні: „Приїхав він у Тексас на своє ранчо – в тому селі навіть світлофорів немає; зайшов у місцевий ресторанчик. Виходить – і тут, каже, мене зустрічають осіб з п'ятдесят у помаранчевих стрічках та з плякатами про вибори в Україні".

Офіційні розмови в Америці мали зовсім нову для української делеґації тональність - теплу, відверту, зі взаємною повагою. Так зазначили українські міністри, що супроводжували В. Ющенка, у своїх домашніх інтерв'ю після повернення.

В. Ющенко їхав до Америки „лобіювати допомогу, інвестиції та вступ до НАТО" - так визначали його завдання американські газети. Але в глибшому сенсі мета і завдання В. Ющенка – це вирішення майбутньої долі України: або успішне приєднання до магістрального руху світового розвитку, або занепад у глухому куті. Процеси глобалізації сьогодні поглиблюють поділ між тими країнами, які змогли інтеґруватися у світові ринки, і тими, хто опинився „за бортом" таких процесів. За влучним висловом київської журналістки Ірини Погорєлової, відвідуючи західні країни, В. Ющенко сьогодні „проводить експертизу" світових інвестиційних, ресурсних та інтелектуальних потоків і при цьому „підігріває тамтешнє середовище та еліту помаранчевим соком".

Заява про стратегічне партнерство, яку підписали у Вашінґтоні президенти В. Ющенко та Дж. Буш – це одночасно і декларація намірів, і плян конретних дій. Дж. Буш пообіцяв, що Америка підтримуватиме просування України на шляху реформ та демократії і надаватиме належну допомогу. Зокрема фінансову – на розвиток демократичних інституцій, на вдосконалення захисної споруди („саркофагу") над Чорнобильською атомною станцією; а також підтримку України в її прагненні вступу до Світової організації торгівлі (до кінця цього року) і (в перспективі) до НАТО. Україна задеклярувала зобов'язання швидко запровадити необхідні для вступу до СОТ нові закони та нормативні акти, які регулюють ряд галузей економіки та захищають права власности (зокрема йдеться про вирішення проблеми виробництва неліцензійованих лазерних дисків), а також утверджувати в себе верховенство закону та викорінювати корупцію.

Про те, як динамічно йшло під час візити обговорення конкретних політичних кроків, які Україна разом з Америкою робитимуть найближчим часом, свідчить порівняння виступів В. Ющенка протягом цих днів. В своєму виступі у Джорджтавнському університеті в перший день візити він говорив про три загальні напрямки українсько-американського партнерства: діялог про евроінтеграцію, створення умов для вільної торгівлі та діялог у громадсько-культурний сфері. Виступаючи в Торговельній палаті США, український президент детально окреслив п'ять своїх завдань на шляху інтеграції з Заходом. Нарешті, промовляючи у Конгресі, В. Ющенко закликав американську сторону спільно зробити вісім конкретних кроків до

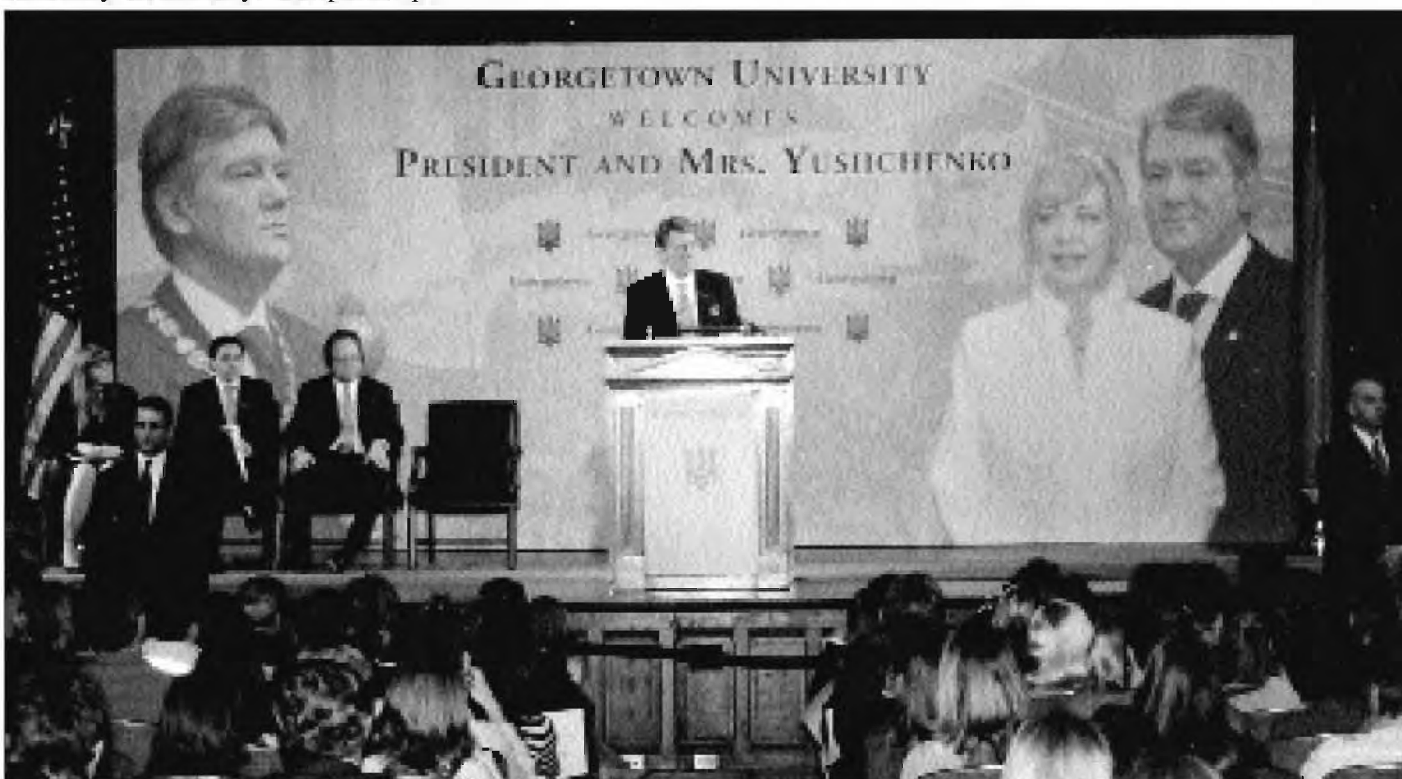
(Продовження на стор. 5)

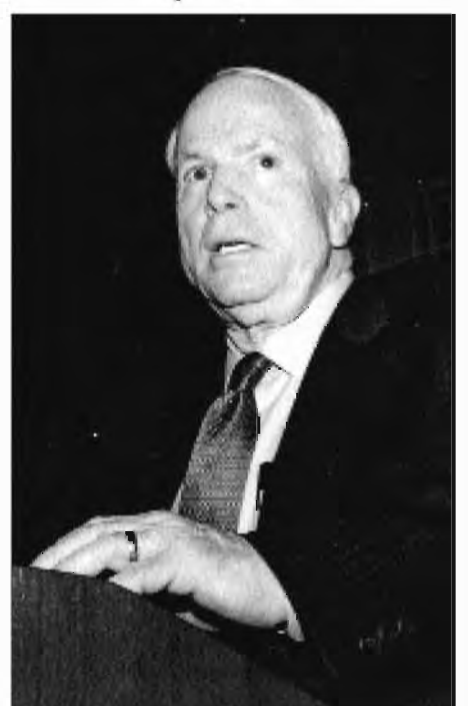
6 квітня колишній секретар Державного департаменту США Медилин Олбрайт вручає нагороду Президентові В. Ющенкові під час прийняття в готелі „Willard". Фото: Х. Лев-Гавдяк

Хвилина мовчання в Залі Пам'яті жертв Голокосту в Музеї Голокосту у Вашінґтоні 6 квітня. Фото: Христина Лев-Ґавдяк

4 квітня В. Ющенко виступав в університеті Джорджтавн.

Сенатор Джон МекКейн вітає Віктора Ющенка 6 квітня в готелі „Willard".

АМЕРИКА І СВІТ

ВООЗ просить знищити небезпечний вірус грипи

ЛОНДОН. – Всесвітня організація охорони здоров'я звернулася до майже чотирьох тисяч медичних лябораторій з проханням знищити зразки потенційно смертельного вірусу грипи, який було випадково включено до повсякденних засобів для перевірювань. Цей вірус – штам грипи, який убив до чотирьох мільйонів людей у світі в 1957 році, проте повністю зник до 1968 року. Експерт від грипи ВООЗ Клавс Стор сказав, що жодна людина, народжена після 1968 року, не може мати антитіл від цієї грипи в крові, і якщо вірус вирветься на свободу, то він може призвести до всесвітньої пандемії. Чільний член Колегії американських патологів, організації, яка розіслала ці засоби, визнав, що існує „системна проблема", і що з неї потрібно зробити висновки. Речник колегії американських патологів доктор Джерод Шварц виправдовує дії своєї організації: „У нас є програма, в межах якої ми, разом з іншими організаціями, надаємо невідомі зразки організмів та інші лябораторні зразки, які розсилають до лябораторій для перевірки їх спроможностей визначення організмів. Ми укладаємо контракт з певними компаніями, яким даємо до відома, чого саме хочемо. І в цьому випадку ми повідомили, що хочемо аналізу на визначення грипи А. Вони знайшли зразок, який був клясифікований як біологічно безпечний".

В. Путін жалкує, що борги СРСР виплачує Росія

МОСКВА. – Володимир Путін вважає помилковим рішення Росії прийняти на себе борги колишнього СРСР. „Що стосується конкретних формулювань, то експерти працюють, і є підстави думати, що вони прийдуть до рішення, яке влаштує всі договірні сторони", – сказав В. Путін. На жаль, переглянути ми його (рішення щодо боргів) не можемо і не будемо це робити. Ми завжди виконуємо свої міжнародні зобов'язання". Він підтвердив зацікавленість Росії в достроковому погашенні боргів перед Паризьким клюбом. „Економічно ми зацікавлені достроково погасити (борг), тому що умови, на яких були взяті ці борги, є дуже обтяжливими. Ми виплатили вже по відсотках мільярди долярів і нам, звичайно, вигідно звільнитися від цього балясту й використати кошти, які звільнилися, для розвитку російської економіки й вирішення соціяльних питань", – відзначив глава російської держави.

Зустріч Дж. Буша з А. Шароном

КРОФОРД Тек.. – Президент США Джордж Буш 11 квітня зустрічався на своєму ранчо у Тексасі з прем'єр-міністром Ізраїлю Арієлем Шароном. Дж. Буш підтримав плян А. Шарона про виведення військ та евакуацію поселень з палестинських територій, але заперечив проти розширення поселень на Західньому березі Йордану. Президент Джордж Буш сказав прем'єр-міністрові Ізраїлю А. Шарону, що той повинен дотримуватися зобов'язань щодо мирного пляну на Близькому Сході і припинити розширення єврейських поселень на Західньому Березі. На прес-конференції А. Шарон сказав, що на Західньому Березі ізраїльські поселення залишаться, які б не були наслідки. А. Шарон також повторив свої суперечливі пляни з'єднання поселення Малех-Адумім з Єрусалимом. За словами А. Шарона, для обговорення цього проєкту з американцями знадобляться роки.

Візита Д. Рамсфелда до Іраку

БАГДАД, Ірак. – Міністер оборони США Доналд Рамсфелд 12 квітня прибув до Іраку – кілька днів по тому, як в країні було обрано перехідного президента та нового прем'єр-міністра. Д. Рамсфелд сказав, що новий уряд не має дозволити, аби цілям встановлення демократії та боротьби з повстанцями в Іраку стали на заваді такі проблеми, як корупція та некомпетентність. Він провів переговори з новим прем'єр-міністром Іраку Ібрагімом Джафарі, також з президентом Джалалом Талабані. Д. Рамсфелд привітав формування нового керівництва Іраку, однак застеріг від політичних чисток. Його візита відбулася на тлі заяв спеціяльного посланця США до Іраку Ашрафа Казі, який закликав звернути особливу увагу на стан з правами людини в Іраку. Виступаючи перед Радою Безпеки ООН, він звернув особливу увагу на стан тих, кого утримують без висунення звинувачень. Міністер оборони США Д. Рамсфелд 13 квітня відбув до Афганістану, де обговорив з афганським керівництвом перспективи створення в країні постійних військових баз США. Пізніше міністер відбув до Ісламабаду для зустрічі з президентом Пакистану Первезом Мушарафом. Пакистан – головний союзник США в регіоні.

Польща виведе війська з Іраку до кінця 2005 року

ВАРШАВА, Польща. – Польський контингент в Іраку нараховує 3,700 вояків. Польща 12 квітня підтвердила, що плянує вивести своїх миротворців з Іраку, коли в кінці цього року завершується термін дії мандату ООН. Польський міністер оборони Єжи Шмайдзінський заявив, що по завершенні місії повернення забере кілька тижнів. Ці коментарі стали першою офіційною заявою, на яку, як кажуть оглядачі, польський уряд вже натякав. Кількість польського контингенту в Іраку становить 1,700 вояків, які у складі багатонаціональних сил дисльоковані у трьох провінціях країни. Восени в Польщі відбудуться парляментські вибори, і лівоцентристський уряд Польщі відстає в опитуваннях громадської думки. Міністер оборони підтвердив, що „Польща вже точно не братиме на себе нових зобов'язань у військовій сфері".

Індія і Китай підписали історичні угоди

ДЕЛІ, Індія. – Керівники Індії та Китаю 11 квітня підписали низку угод, зокрема про визначення напрямків врегулювання суперечки щодо кордону, що триває з часу війни між Китаєм та Індією 1962 року. Підписані у Делі угоди прокладають шлях для розвитку торгівлі між двома найнаселенішими країнами світу та тлі зростання їхньої економічної потуги. Переговори між прем'єр-міністром Китаю Вен Цзябао та індійським прем'єр-міністром Манмоганом Сінгом відбуваються по тому, як Вен Цзябао закликав дві країни об'єднати зусилля у комп'ютерній галузі, що дозволить їм, за словами китайського прем'єра, стати світовими провідниками в інформаційних технологіях: „Розвиток співпраці у комп'ютерній галузі та підприємництві символізує майбутнє науки, технології та економіки. Наші спільні зусилля задля співпраці в цих галузях символізуватимуть майбутнє процвітання та добробут наших двох великих народів".

Весілля спадкоємця престолу Британії

ВІНДСОР, Англія. – Спадкоємець британського престолу принц Чарлс після багатьох років сумнівів та суперечок 9 квітня одружився зі своєю давньою подругою Камілою Паркер Бовлс в англійському містечку Віндзор, неподалік Лондону. К. Паркер Бовлс отримала титул герцогині Корнвальської. Після скромної цивільної церемонії в Віндзорській Ратуші подружжя отримало церковне благословення від Архиєпископа Кентерберійського в каплиці Святого Георгія на території Віндзорського замку. Королева не була присутня на цивільній церемонії, проте разом з іншими членами королівської родини та іншими гостями була в церкві. Тисячі людей зібралися на вулицях Віндзору, щоб привітати подружжя, хоча натовп не можна порівняти з числом гостей на першому весіллі Чарлса, коли він 1981 року одружувався з Принцесою Діяною. Чарлс і Каміла, кохання яких розпочалося 30 років тому, одружилися за щільно зачиненими дверима в присутності рідних, окрім батьків принца. Весіллю передувало багато років суперечок після того як розпався шлюб принца Чарлса та Принцеси Діяни, юридичних перешкод та заперечень з боку церкви.

Японія – проти демонстрацій у Китаї

ТОКІО. – У Китаї два дні 9-10 квітня тривали антияпонські протести – цього разу на півдні країни. Кілька тисяч осіб провели акцію протесту біля японського консульства у місті Ґуанджоу, вигукуючи заклики бойкотувати японські товари та спалюючи японські прапори. 9 квітня акції протесту відбулися в Пекіні. Японський дипломат сказав, що в японському консульстві було розбито кілька вікон.Тисячі осіб провели марш протесту у місті Шенжень і жбурляли предмети в японські крамниці. Напередодні Японія викликала китайського посла в Токіо, вимагаючи офіційного вибачення після того, як під час протесту 9 квітня у Пекіні демонстранти побили вікна в будівлі японського посольства, попри присутність китайської поліції. Китайський посол сказав, що Пекін не підтримує протести, спричинені новими японськими підручниками, в яких, за словами Китаю, Токіо намагався виправдати японську окупацію Китаю в тридцяті та на початку сорокових років двадцятого сторіччя. Це – найбільші демонстранції в Китаї після протестів біля американського посольства у Пекіні проти бомбування китайського посольства літаками НАТО у Белґраді 1999 року.

60 років звільнення Бухенвальду

У Німеччині 10 квітня вшановували шістдесяту річницю звільнення концентраційного табору Бухенвальд. Німецький Канцлер Гергард Шродер приєднався до колишніх в'язнів нацистського табору, багатьом з яких понад 80 років, для участи в заходах в містечку Ваймар у східній Німеччині. Деякі з присутніх плакали, коли канцлер Ґ. Шродер сказав, що німці не можуть змінити минулого, – проте можуть винести науку з періоду найбільшого сорому Німеччини. Він сказав, що німці, які народилися після нацистської диктатури, не хочуть і не дозволять проявів несправедливости, антисемітизму та расизму в Німеччині. Згідно з оцінками, близько 50,000 людей загинули в Бухенвальді – переважно євреїв та політичних в'язнів, але також радянських військовополонених, циганів та гомосексуалістів. Бухенвальд не був табором смерти, як Освенцім, там не було газових камер. Проте там було вбито та закатовано багато ув'язнених, у той час як інші загинули від голоду та хвороб. Деяких осіб навмисне заражали вірусами задля медичних експериментів. Коли американське військо звільнило табір 1945 року, там в жахливих умовах перебувало 20,000 людей.

Прем'єр-міністер Іраку обіцяє новий кабінет - за два тижні

БАГДАД, Ірак. – 8 квітня новопризначений прем'єр-міністер Ібрагім Джафарі заявив, що намагатиметься сформувати новий кабінет за два тижні. Він висловив сподівання, що всі іракці співпрацюватимуть задля розвитку країни. І. Джафарі призначив прем'єр-міністром новий президент Іраку Джалал Талабані, який 7 квітня, разом із двома віце-президентами, склав присягу. І. Джафарі - колишній лікар, чия партія була частиною шиїтської коаліції, яка виграла більшість місць під час виборів у січні.Доктор Хаджем аль-Гасані, новий голова Іракської національної Асамблеї, так відповів на запитання, якими мають бути пріоритети нового уряду: „Уряд має працювати задля подолання корупції в різних міністерствах, а також докласти зусиль для відбудови Іраку. Усі ці питання треба буде вирішувати впродовж наступного етапу праці".

За матеріялами ЗМІ

Тріюмфальна візита Президента України Віктора Ющенка в США

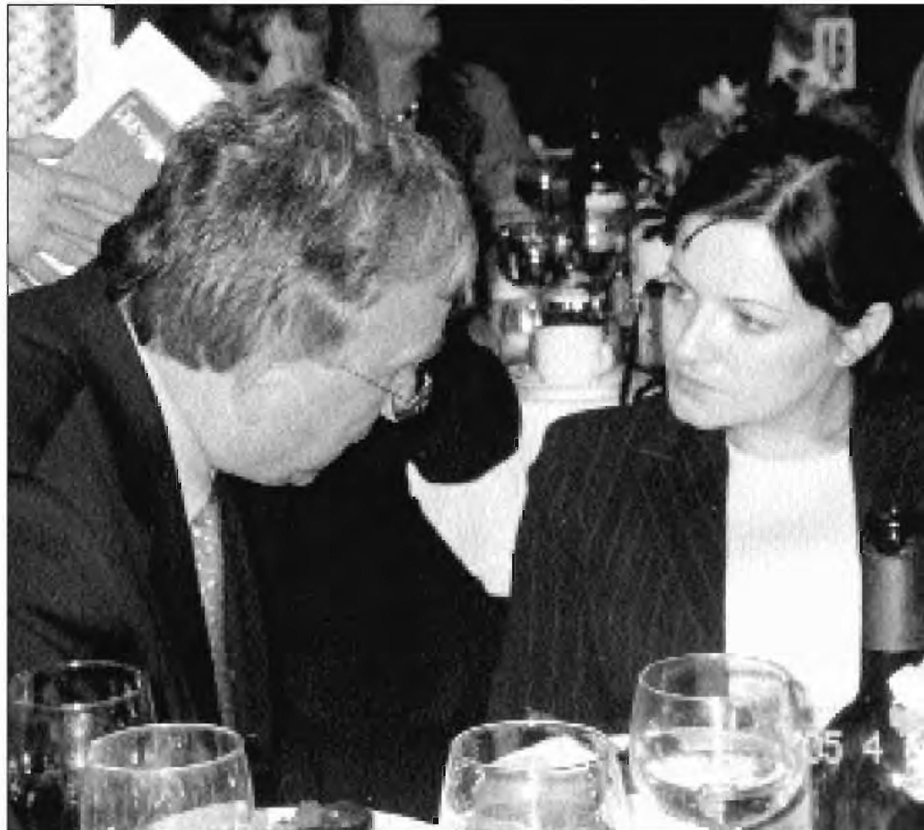

6 квітня під час „помаранчевого ралі" біля пам'ятника Т. Шевченкові у Вашінґтоні. *Фото: Я. Керницький*

Президент України Віктор Ющенко разом з дружиною Катериною на початку урочистого бенкету 6 квітня у Вашінґтоні (позаду – перекладач). *Фото: Ярослав Керницький*

Президент УНСоюзу Стефан Качарай розмовляє з Ольгою Гришиною, заступником прес-секретаря Президента В. Ющенка, під час бенкету у Вашінґтоні 6 квітня. УНСоюз був одним із понад 40 спонзорів бенкету в готелі „Omni–Shoreham". *Фото: Х. Лев-Ґавдяк*

Вашінґтон

Продовження зі стор. 3)

партнерства. Перелік цих кроків редагувався буквально до останньої хвилини. Його не встигли внести навіть у той текст, який отримали синхронні перекладачі та журналісти (ті, хто слухав телевізійний виступ В. Ющенка, мабуть, помітили збентеження перекладача).

В. Ющенко закликав сенаторів та конгресменів першим кроком „поховати лік часів холодної війни" та скасувати поправку Джексона-Веніка" (на цих словах близько половини з них вперше під час промови підвелись і аплодували стоячи). Другим кроком – скасувати обмеження для українських товарів на американському ринку – разом з відкриттям українського ринку для імпорту зі всього світу. Третім кроком – визнати за українською економікою статусу ринкової, задля того, щоб „відновити справедливість" та надати українським виробникам таких самих прав, які мають їхні конкуренти. Четвертим – прийняття України найближчим часом до СОТ. П'ятим кроком президент назвав зведення нового укриття над Чорнобильською АЕС, шостим – ширше залучення українських студентів до американських університетів. Сьомим кроком він назвав лібералізацію візового режиму. В. Ющенко оголосив, що Україна погодилася скасувати візовий режим для американців та закликав Конґрес зробити аналогічний крок „для українських студентів, політиків, підприємців". Восьмим кроком, на думку В. Ющенка, мало б бути залучення України до програми протидії небезпечним медичним захворюванням, яка має назву „Виклики тисячоліття".

На думку багатьох аналітиків, які цими днями коментують заяви В. Ющенка і Дж. Буша та перспективи подальшого розвитку задекларованого українсько-американського партнерства, такі кроки в цілому відповідають інтересам обох держав. Відкриття України до світових ринків позитивно вплине

(Закінчення на стор. 19)

Дочки-близнятка Мирослави і покійного Григорія Ґонґадзе біля пам'ятника Т. Шевченкові 6 квітня. *Фото: Р. Головінський*

Апостол нашого часу

Передчуваючи, що смерть Папи Івана Павла II викличе, поряд зі щирим сумом, в нашій громаді, передусім в її католицькій частині, деяке розчарування з того приводу, що офіційне визнання патріяршого устрою Української Греко-Католицької Церкви залишилося нездійсненим за цього Великого Папи, і тепер не знати, чи можливий прихід на престол Святого Петра первосвященика подібного духовного формату і подібної доброзичливости до нашого народу і нашої Церкви, Патріярх Любомир, не чекаючи відповіднішої нагоди, вже у своєму першому листі до вірних з приводу смерти Святішого Отця, остеріг нас від цього майже неминучого розчарування і жалю, підкресливши, що „ця обставина (тобто незавершене визнання патріярхату УГКЦ) не сміє зменшити нашу вдячність йому за те все, що він для нашої Церкви зробив".

Історії не змінимо, і з пісні, як-то кажуть, годі слово викинути. Як погортаємо сторінки української преси за останні десять-двадцять років, знайдемо немало нарікань на Ватикан і на безконечні рецедиви „ост-політик", безпотрібного загравання римської курії з Москвою – на шкоду українському народові і Українській Церкві. Але, мабуть, є таки дві історії – історія зовнішнього плину буття, самоочевидних фактів, й історія невидимих, проте дуже істотних перед лицем Божим духовних зусиль. Тому, мабуть, варто розважити, що Ватикан і Папа – це не одне й те ж. Саме виходячи з довголітніх ватиканських реалій, наші спостерігачі й аналітики, навіть найпроникливіші з них, помилилися, прогнозуючи, що Іван Павло II спочатку поїде до Москви, а вже потім, можливо, відважиться відвідати Україну. Знаємо, як було насправді, ніколи не забудемо, як усі ми в ті червневі дні 2001 року чулися на сьомому небі від сердечного розчулення і від такого незвіданого доти почуття національної гордости, немов нам крила повиростали за спиною. Знаємо, що ті дні влили в духовне життя України могутній потік найчистішої творчої енергії, світлих почуттів загального примирення і взаємного прощення. Але тільки можемо здогадуватися, що стоїть за цією мужньою візитою, скільки роздумів, скільки молитов і, може, недоспаних ночей – щоб почути волю Божу, щоб серцю відкрилася особлива важливість нашої України, від котрої її недруги так довго і так жорстоко відбирали її гідність і її заслуги перед християнським світом і перед Богом.

Так само, як і ми, його чекали люди кожної з 104 країн, на землю яких він ступив. Його чекали з великою надією і просто таки з нетерпінням – цього, як називала його преса, „місіонера непопулярних чеснот". Але „непопулярних" – у чиїх очах? Лівих лібералів чи так званих „сексуальних меншин", чи противників священичого безженства? Він був популярний в очах мільйонів, які несуть на собі гніт найтяжчих проблем сучасности – політичних, соціяльно-економічних, екологічних, моральних. Він ніс слово розради і надії кожній людині на землі, без огляду на її релігійну належність, даючи людству яскравий приклад ставлення до життя як до Божого дару.

Не нам судити, в якій мірі Папа Іван Павло II позбавив гостроти проблеми нашого часу, але повною мірою він здійснив те, до чого був покликаний – до останнього свого подиху ніс нам Христове світло і непорушно зберігав критерії розрізнення добра і зла в нашому складному, занадто зматеріялізованому світі. Він залишив по собі Церкву, звернуту обличчям до суспільного життя, Церкву сміливу, активну, діяльну – і сам залишився в ній назавжди.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про історичні дні початку квітня 2005 року

Як це дивно склалося з подіями початкових днів квітня цього року! Вони були справді історичними і такими перейдуть вже до історії. Бо як тут не назвати історичним день 2 квітня 2005 року, коли перестало битися серце виняткової людини, що може колись бути проголошена святою – а це Папи Івана Павла II? Як не уважати історичними днями оці, що прийшли після першого сумного моменту, що заповнили тисячами вірних, і то не тільки італійцями, але і католиками з інших країн світу, площі у Римі, які ведуть до Базиліки св. Петра? Як не назвати історичним похорон Папи Івана Павла II, що був поляком з роду, але розумів та умів спілкуватися з усіми вірними світу? В його похороні брали участь провідники усіх европейських держав з новообраним Президентом України Віктором Ющенком включно.

Дивним збігом обставин дійсно для нас історичні відвідини Президента В. Ющенка в США збіглися в часі зі смертю Папи Івана Павла II. І тут „із сумом радість обнялась" для нас, українців, не тільки в США, але і в Україні.

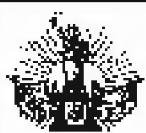
Яке щастя, що тепер завдяки електронним засобам інформації відвідини В. Ющенка у США могли бачити, хто тільки хотів у цілому світі, а передусім могли бачити наші земляки в Україні. Якою радістю та гордістю наповнялися наші серця, яким почуттям історичної ваги, коли ми бачили на екранах телебачення, на сторінках не лише української, але і американської та західньоевропейської преси, українського Президента як одного з рівних політичним діячам світового маштабу! Чи не були це для нас незабутні хвилини – бачити українського президента у Римі чи у Вашінґтоні? Серед президентів західніх країн стояв наш В. Ющенко в Римі, прощаючи Главу Католицької Церкви, яка на рівні з Православною панує в українській державі.

Ні, кажіть, що хочете – але ці квітневі дні стали для нас справді історичними, хоча й були поєднані зі сумним прощанням Глави Католицької Церкви. Вони, однак, дали несподівану нагоду Президентові України стати ще блище до провідників західніх держав і цим показати свою рівність з ними. Бо чи була б можливою без цієї несподіваної поїздки до Риму кількагодинна зустріч при вечері у римському ресторані нового Президента України з колишнім Президентом США Билом Клінтоном?

Дивним збігом обставин оці перші дні квітня стали для усіх особливими не тільки з приводу смерти Папи, а для українців ще й через відвідини В. Ющенка у США, але також не могли пройти повз загальну увагу ще дві події в Европі, які також мають стати історичними, а це смерть глави маленької „держави" Монако – принца Реньє III, що став славним після шлюбу з широковідомою фільмовою актрисою Ґрейс Келі, і вінчання князя Чарлза англійського з Камілею, близькі стосунки яких були загальновідомі, що, однак, не міняє факту, що князь Чарлз Карл є наступником престолу в Англії.

Чи ж треба ще більше подій в цьому короткому проміжку перших днів квітня 2005 року? Усі вони у різних країнах світу перейдуть до історії і колись внуки та правнуки сьогоднішніх мешканців Европи та світу будуть їх вивчати в історії, а за незнання отримувати оцінку „недостатньо"...

О–КА

СВОБОДА

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-0904) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax (973) 644-9510, UNA Fax (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $55.00, на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор – Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

Адміністрація „Свободи"
Адміністратор Володимир Гончарик (973) 292-9800 (дод. 3041)
Керівник відділу оголошень
Марійка Осціславська (973) 292-9800 (дод. 3040)
Передплата – Марійка Пенджола (973) 292-9800 (дод. 3042)

Виступ Президента України Віктора Ющенка на об'єднаному засіданні Конґресу США 6 квітня 2005 року

(Офіційний текст, наданий Прес-службою Президента України)

Вельмишановні Пане Голово
і Пане Президенте!
Шановні сенатори
і члени Палати Представників!
Шановні пані і панове!

На стіні цієї величної споруди написані латинські слова „E Pluribus Unum" – що означає „З багатьох – одне". Цей девіз нагадує про Американську революцію, якою почалася історія свободи у сучасному світі.

Дорога в цей зал провела мене через помаранчевий Майдан Незалежності. Там мільйони людей повторювали слова – „Разом нас багато, нас не подолати". Гасло української революції нагадує – свобода продовжує перемагати. Україна відкриває історію свободи у XXI столітті.

У цих девізах – багато спільного. Вони говорять про силу наших народів, народжену єдністю. Вони говорять про перемогу наших народів у боротьбі за свободу.

Запрошення виступити перед обома палатами Конгресу я сприймаю як вияв поваги до української нації. Висока честь – говорити з трибуни, на якій до мене стояли світові лідери – Уїнстон Черчілль, Лех Валенса, Нельсон Мандела.

Я вдячний за унікальну можливість звернутися до цього великого форуму американського народу. У вашій готовності почути нову Україну я бачу знак партнерства двох націй, об'єднаних спільними демократичними цінностями.

Від імені українського народу я хочу подякувати Конгресу США, Президентам США Джорджу Вокеру Бушу, Біллу Клінтону, Джорджу Бушу, і всьому американському народові за незмінну повагу до України і підтримку української демократії. Окремо хочу віддати данину поваги Президенту Рональду Рейгану – в Україні завжди пам'ятатимуть його відданість справі свободи України.

Для мене важливо висловити слова подяки саме у цьому залі. У ньому український народ знаходив підтримку у найважчі для нього часи.

Тут захищались права поневолених народів. Тут людство вперше почуло правду про Голодомор – організоване знищення голодом мільйонів українців. У цьому залі про свободу України говорили ще тоді, коли сама вона була позбавлена голосу.

Ваші слова долинали до нас і підтримували в нас надію. Ми чули їх, бо у всі часи українці відчували себе порідненими з американцями у просторі свободи. У ньому нас не могла розділити жодна „залізна завіса".

У вашому місті стоїть пам'ятник батьку-засновнику української нації, великому поету Тарасові Шевченку. На ньому вибиті його слова про неминучість появи в Україні свого Вашингтона з „новим і праведним" законом. Ці рядки мають глибокий смисл для всіх українців.

Шевченко відчув непереможну силу слів: „кожну людину Бог наділив правом на життя, свободу і прагнення до щастя". Цим спільним переконанням визначається близькість українців і американців. Ніякі відстані їй не перешкоджають.

Американський приклад свободи ніколи не втрачав своєї притягальної сили. Всі режими, що нищили демократію в Україні, пробували прищепити українцям антиамериканські фобії. І завжди зазнавали провалу.

Праця наших американських друзів, які в минулі роки ділилися з нами своїм демократичним досвідом, зміцнювала партнерство двох народів.

Вдячність за їх зусилля має для мене особистий вимір. Завдяки одній з програм я познайомився зі своєю дружиною Катериною Чумаченко-Ющенко. Її любов і вірність дала мені сили витримати всі випробування.

Я хочу подякувати їй у ці урочисті хвилини, бо вона була мені опорою у хвилини смертельної небезпеки. Я хочу подякувати Америці за те, що дозволила моїй дружині, як і мільйонам українців, перенесених через океан хвилями еміграції, жити з Україною в серці.

Багато благородних людей по обидва боки Атлантичного океану вірили в демократичне майбутнє України. Наша з вами спільна віра справдилася у дні помаранчевої революції.

Ми високо цінуємо послання, висловлене лідерами вашої країни напередодні виборів і у дні революції. Воно було чітким і однозначним. США засудили фальсифікації і підтримали право українців вільно обирати владу. Це послання ще більше зміцнило наше партнерство в ім'я демократії.

Помаранчева революція засвідчила – Україна є сучасною європейською нацією, яка поділяє спільні цінності євроатлантичної цивілізації. В ній набирає сили громадянське суспільство. В ній громадяни готові захищати свої права і свободи.

Ми, українці, є різними. Ми розмовляємо різними мовами, сповідуємо різні релігії, маємо різні політичні погляди. Але ми визнаємо право кожного бути самим собою. У цьому – наша єдність і наша сила.

У дні революції на Майдані перебували мільйони людей – і не було зафіксовано жодного, я повторюю, жодного акту насильства. Люди під помаранчевими прапорами ділилися хлібом і теплом не лише один з одним, а й з опонентами.

Озброєний вірою та переконанням народ переміг корумповану владу. Найбрудніша в історії виборча кампанія завершилася перемогою справедливості. Громадяни України схилилися перед авторитетом правосуддя і спільно взяли на себе відповідальність за свою долю.

Шановні пані та панове!

Сьогодні Україна дивиться у майбутнє з великою надією. Результатом чесних виборів став прихід на державні посади нової генерації політиків, не обтяжених комплексами радянського минулого. Це чесні, патріотичні і професійні люди. Ми працюємо однією командою, перед нами одна ціль – швидко привести свою країну до успіху.

Ми формуємо нову модель поведінки влади – вона стає слугою своїх громадян, охороняє їх конституційні права і свободи. Ми хочемо мати свій Уряд від народу, керований народом і для народу.

Нова влада не допустить адміністративного тиску на парламентських виборах наступного року. Їх чесність і прозорість будуть забезпечені. Нічого іншого не дозволить сам народ.

Перша ознака змін – зростаюча незалежність ЗМІ. Ми звільнили пресу від тиску. Ніхто не сміє наказувати журналісту говорити те, що потрібно владі. Монопольний поділ українського медіа-простору між двома-трьома родинами буде подоланий. Ми будуємо відкрите суспільство, яке сповідує свободу слова. І ми готові захищати її.

Для мене кожен випадок загибелі журналіста – це виклик демократії. Ми хочемо дізнатися правду про всі трагедії, що сталися у минулі роки. Вже отримані важливі результати розслідування вбивства журналіста Георгія Гонгадзе. Перед законом будуть відповідати не лише виконавці, а й організатори та замовники цього злочину.

Перед судом постануть усі, хто вбивав журналістів і політиків, хто фальсифікував результати виборів, хто вів країну до розколу. У нас є політична воля повернути українцям віру у правосуддя. Наше першочергове завдання – гарантувати незалежність судової влади. Наша мета – утвердження в Україні верховенства права.

Ми будуємо суспільство, де не буде місця нетерпимості.

Мій батько, Ющенко Андрій Андрійович, син в'язня Освенциму, Бухенвальда, Дахау. Я з дитинства пам'ятаю розповіді батька про концтабірне пекло.

Я – син нації, яка пережила найбільші трагедії XX століття – Голодомор і Голокост. 60-ліття Перемоги Об'єднаних Націй над нацизмом ще раз нагадує про наш обов'язок - викорінити будь-які прояви антисемітизму і ксенофобії, гарантувати права меншин.

Я готовий виконати цей обов'язок. Всі громадяни України, якого б вони не були походження, будуть рівними у суспільстві, де можливості відкриті для всіх.

Моїй присязі додає впевненості яскравий спогад з днів нашої революції – спільна молитва сотень тисяч людей на Майдані. Християни, іудеї, мусульмани молилися разом, кожен за своїм звичаєм. Але всі просили у Творця одного – свободи, справедливості і добра для своєї країни і всіх її громадян.

Ми будуємо відкриту економіку, що заохочує інновації, винагороджує ініціативу і забезпечує високі соціальні стандарти. Ми розгортаємо рішучу боротьбу з корупцією, стимулюємо чесну конкуренцію, формуємо прозорі стосунки влади і бізнесу.

Моя мета – поставити Україну в ряд процвітаючих демократій. Моє бачення майбутнього – це Україна в Об'єднаній Європі.

Приєднання до Євросоюзу ми розглядаємо як шанс розкрити всі можливості нашої країни. Європейська перспектива для нас – це потужний стимул для досягнення високих політичних, соціальних і економічних стандартів. Ми бачили, як відкритість європейських дверей додала впевненості нашим сусідам. Було б несправедливим закривати їх перед українцями, які так красиво підтвердили свою європейську ідентичність.

Україна хоче гарантувати безпеку своїм громадянам, прагне жити в мирі і злагоді зі усіма своїми сусідами і на Заході, і на Сході. Природно, що ми спрямовуємо свої зусилля на інтеграцію до НАТО – структури, яка відіграє ключову роль у забезпеченні миру і стабільності на європейському континенті.

Переконаний – європейське і євроатлантичне прагнення України не можуть розглядатися як додаткові

(Закінчення на стор. 24)

Об'єднане засідання Конґресу США 6 квітня. *Фото: УНІАН*

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Учасники подій у Вашінґтоні поділилися враженнями

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – 8 квітня в Головній канцелярії УНСоюзу відбулась зустріч працівників канцелярії і видавництва з колегами, які побували у Вашінгтоні під час візити 4-7 квітня Президента України В. Ющенка з його супроводом.

Президент УНСоюзу Стефан Качарай розповів про хвилююче перебування і промову В. Ющенка у Конгресі США. Ряд членів Конгресу в очікуванні виступу Президента України на знак визнання перемоги демократії в Україні вжили в одязі „помаранчевих кольорів“ – стрічки, краватки та ін. В. Ющенка зустріли дуже тепло, його промову не раз переривали оплесками. Розповідаючи про цей день, С. Качарай не міг стриматися від хвилювання, породженого тією обставиною, що вперше Президент України промовляв у Конгресі США, вперше його зустрічали в столиці не тільки з формальними ознаками поваги до державної персони, а й з щирою приязню, з симпатією, підкреслюючи прагнення допомоги Україні.

Головний редактор „Свободи“ Ірена Яросевич розповіла про свої враження від участи в бенкеті на честь Президента України і його дружини, в якому взяли участь близько 1200 осіб – далеко не всі, хто хотів потрапити до залі. Усіх зворушила неформальна, дружня постава Президента, його вишукана українська мова. Ряд цікавих подробиць від перебуванння у Вашінґтоні передала присутнім скарбник УНСоюзу Рома Лісович.

Докладну аналізу промови Президента України в Конгресі підготував редактор „Українського тижневика“ Андрій Нинка, який звернув увагу на вісім точок промови, котрі визначають пріоритети взаємин між США і Україною.

Учасники зустрічі задали чимало запитань, котрі свідчили про щиру зацікавленість перебуванням в США Президента України В. Ющенка і його дружини Катерини.

Л. Хм.

Річні збори Округи УНСоюзу

КЛІВЛЕНД, Огайо. – В суботу, 2 квітня відбулися річні збори Округи УНСоюзу, Клівленд, Огайо, в домівці СУА при катедрі св. Йосафата в Пармі. В зборах взяли участь члени управи округи, секретарі відділів, делегати 35-ої Конвенції, гості і представники Головного уряду – З. Голубець – контролер, В. Ліщинецький – радний і Т. Шмагала ст. – почесний член Головної управи.

Після відкриття, привіту присутніх, вшанування пам'яти померлих членів у звітовому році збори прийняли порядок нарад і обрали президію зборів. Секретар Л. Оленчук відчитала протокол з минулорічних зборів.

За управу звітував її голова. Управа співпрацювала з секретарями відділів в окрузі і підтримувала контакт з секретарем Головної управи Х. Козак, підготувала і провела організаційні збори і річні збори. Округа на кінець 2004 року начисляла 967 членів, за минулий рік виконала річну квоту на 244 відс. і посіла перше місце серед 23-ох округ. Серед організаторів членів в окрузі були: З. Голубець, Т. Шмагала молодший, продавці з „Вестерн Католік Юнійон“. Управа помістила привіти і рекломи про продукти УНСоюзу в пропам'ятних брошурах ЗУАДК з нагоди його 60-ліття і в брошурі з нагоди відзначення 65-ліття ОУН і 60-ліття УГВР в Клівленді. Управа співпрацює з громадськими організаціями Клівленду – Парми.

Представники Головної управи розповіли про наради Головного уряду УНСоюзу на Союзівці 19–22 листопада 2004 року, фінансові і організаційні здобутки, а відтак відповіли на запитання віддіілових секретарів.

В дискусії і запитах були порушені важливі справи організаційні, приєднання нових членів. Збори обрали управу в новому складі, який запропонував В. Ліщинецький.

Євген Бачинський

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

П'ЯТНИЦЯ, 22 КВІТНЯ 2005 р.

Пассейк, Н. Дж. Річні і Загальні збори 42 Відділу Т-ва ім. Т. Шевченка відбудуться о год. 7-ій веч. в УНДомі, при 237 Hope Ave. Просимо членів взяти чисельну участь. Після зборів буде перекуска.

Василь Морущак, голова
Варвара Тижбір, рекорд. секретар

Зустріч з автором альбому „Ті дні на Майдані“

Як уже повідмолялося (ч. 14), провідники УНСоюзу 26 березня зустрілися з автором виданого у львівському видавництві „Свічадо“ фотоальбому „Ті дні на Майдані“ Феліксом Хмельковським. Під час зустрічі Президент УНСоюзу Стефан Качарай повідомив про рішення придбати 40 альбомів для поширення їх у вищих школах і бібліотеках центральної і східньої України. На фото (зліва): Фелікс Хмельковський, Президент УНСоюзу Стефан Качарай, скарбник Рома Лісович, головний секретар Христя Козак.

Виставка фото-архіву, присвячена 110-літтю Українського Народного Союзу

Товариство „Любов“, відділ 370 УНСоюзу, Ню-Гейвен, Кон.

Український Народний Союз запрошує українське громадянство на виставку фото-архіву „110-ліття української громади очима Українського Народного Союзу“. Виставка відбудеться в неділю, 24 квітня 2005 року, о год. 12-ій дня в залі Української католицької церкви св. Михаїла (569 George St., New Haven, CT). Вступ вільний, запрошує 414-ий Відділ УНС в Ню-Гейвен, Кон.

Христина Козак, Головний секретар УНС, буде присутня під час виставки, щоб познайомити громаду з УНСоюзом та його новими послугами.

Оксана Тритяк, Головний організатор УНСоюзу, розповість коротку історію УНСоюзу та його вклад в минуле та сучасне життя громади. Ґлорія Горбата, Радна УНСоюзу та секретар 414-го Відділу УНСоюзу, також буде присутня.

За дальшими інформаціями просимо звертатися до Ґлорії Горбатої, тел.: (203) 269-5909, або до голови Відділу Марії Антонишин, тел: (203) 795-6959.

Чикаґо: Меґі Дейлі, дружина посадника Ричарда Дейлі, тепло зустрічає Катерину Ющенко в місті, в якому вона народилася.

Учасники зустрічі 5 квітня в Чикаґо. Перший ряд, зліва: Ляля Кучма, Марта Фаріон, Юлія Базилевська, Лоіс Вайсберґ, Катерина Чумаченко-Ющенко,Валентайн Джадж, Олег Коверко, Ґреґорі Найт; другий ряд: Орберт Дейвіс, Анатолій Хмара, Ірина Резнік, Ярослав Ганкевич, Євген Прокопов.

Чикаґо: Лоіс Вайсберґ захоплюється витвором текстильної мисткині Вікторії Ґресь, подарованим Катериною Ющенко містові Чикаґо. Меґі Дейлі, Ірина Резнік і Марта Фаріон також милуються дарунком.

Ричард Купер з дружиною – член правління Чикаґської ради для закордонних взаємин і засновник „Куперфанд Інк.“, Президент Віктор Ющенко, Катерина Чумаченко-Ющенко, посадник Чикаґо Ричард М. Дейлі, Меґі Дейлі увечорі 4 квітня.

Чикаґо

(Закінчення зі стор. 1)

його дружину, дочку Чикаго, Катерину Чумаченко-Ющенко. Ласкаво просимо до рідного дому!", – сказав у своєму вітальному слові посадник міста Ричард Дейлі. Ці слова були настільки зворушливими, що сльози щастя світилися на очах півторатисячної авдиторії, яка з нетерпінням чекала Президента України. Голова міст-побратимів Чикаго-Київ Марта Фаріон переконана, що цей день став історичною подією в житті нашої громади і надовго запам'ятається нашим дітям і онукам.

Чикагський департамент міжнародних взаємин, при співпраці з Генеральним консульством України у Чикаго, організував взірцеву зустріч на найвищому державному рівні. Під гучні оплески ввійшли до залі представники урядової делегації, політичні діячі нового уряду – Б. Тарасюк, Є. Червоненко, О. Зінченко, також Посол США в Україні Д. Гербст, Посол України в США М. Резнік з дружиною та боксер світової слави В.Кличко. Зустріч відбулася в престижному залі готелю „The Palmer House Hilton“. Появу на сцені Президента та його дружини, у супроводі господаря міста Ричарда Дейлі, громада зустріла стоячи, аплодуючи і скандуючи: „Ю-щен-ко!".

Чикаго через серця українців продемонструвало Америці шану і любов до Президента нової України, провідника, який, за його ж словами, „бажає бачити Україну демократичною, європейською, відкритою державою". У свою чергу, Президент В. Ющенко подякував українській громаді Чикаго за допомогу і підтримку під час „помаранчевої революції", за 96,6 відсотка голосів на виборах, за любов до України. „Це і ваша перемога. Я бачив Ваші очі на Майдані"...І ще зворушив Президента напис, який він побачив у наметовому містечку одного грудневого дня 2004-го: „Так! Ющенко!", а далі підпис – „Чикаго". Збереження рідної мови, традицій, створення українських музеїв, книгодрукування, багатолітній досвід громадського життя – це безцінні надбання діяспори. Наголосивши на цьому, президент пообіцяв, що нова влада обов'язково підтримуватиме повноцінні зв'язки з діяспорою.

Ансамбль українського народного танцю „Громовиця" та дитячий хор Української католицької школи св. о. Миколая вітали гостей з України.

Президент закликав американських підприємців почати інвестиції в Україні і запевнив, що українська сторона готова забезпечити прозорість цих інвестицій. Перед Америкою покладено чистий аркуш для накреслень цілком реальних ділових взаємин. На цю сторону питання звернув увагу Посол України в США М.Рєзнік, спілкуючись з представниками американських ділових кіл під час бенкету на честь Президента, який відбувся того ж вечора за участи понад 400 гостей.

Наступного ранку, 5 квітня, під час сніданку з американськими підприємцями в готелі „Chicago Hilton", В. Ющенко підтвердив наміри України до активної співпраці. Під час особистого спілкування з Президентом України я зрозуміла, що в його заклику до молодої еміґрації повертатися додому є велика сила, що спонукає кожного, хто живе з Україною в серці, задуматися: під яким і чиїм дахом будувати своє майбутнє?

На запрошення дружини посадника міста Мегі Дейлі і директора культурних справ міста Лоіси Вайсберг питання культурних та гуманітарних проєктів співпраці по-діловому представила Катерина Ющенко в Чикагському культурному центрі зранку 5 квітня.

На сніданку були присутні К. Ющенко, М. Дейлі – дружина посадника міста, М. Фаріон – голова комітету міст-побратимів Чикаго-Київ, Я. Ганкевич – президент Українського національного музею, О. Коверко – президент Українського Інституту модерного мистецтва, українські мистці діяспори, представники мистецьких кіл Чикаго, також І. Рєзнік – дружина Посла України в США, та Ю. Базилевська – дружина Генерального консула України в Чикаго.

„Це місто виховало мене. Я вдячна українцям Чикаго за молитви і допомогу. Я закликаю вас усіх допомагати Україні, і кожен з вас має для цього свій спосіб", – сказала К. Ющенко.

Після сніданку К. Ющенко зустрілася з близькою до неї групою осіб – 35 професорів, керівників і її однокурсників з „University of Chicago", де вона здобула магістерку.

Після цих зустрічей Президент з дружиною відлетіли до Бостону.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Шевченкові свята тривають...

АТЛАНТА, Джорджія. – „Не вняли слову! Розп'яли!" – це була тема щорічного березневого Шевченківського свята, організованого з ініціятиви відділу УККА, в штаті Джорджія. До святкування готувалися заздалегідь і організатори, і виконавці, і слухачі. Все відбувалося 6 березня в одній з бібліотек Атланти. Заля, що була відведена для цього, перетворилася в український стрій, де панував дух „вічного, як народ" Тараса Шевченка та його національної біблії – „Кобзаря". До уваги були представлені мистецькі праці Т. Шевченка з релігійної тематики: „Апостол Петро", „Самаритянка", „Свята родина", „Смерть Марії", „Притча про робітників на винограднику", „Розп'яття".

Голова відділу УККА д-р Уляна Боднар привітала присутніх, відкрила свято, представила одного з доповідачів – о. Матея Шродира, який англійською мовою спочатку розповів про епоху, в якій жив і творив поет, а вже опісля, з філософським осмисленням, обгрунтував пророче покликання Тараса Шевченка, який за правду не побоявся страждать апостолом великого Христового слова.

Наступним доповідачем українською мовою була Галина Середюк. Її слово про Т. Шевченка перепліталося поезіями та піснями Кобзаря з релігійної тематики: „Давидові псалми", „Царі", „Неофіти", „Марія". Надхненними читцями були Зенон Франко, д-р Уляна Боднар, Мар'яна Вуїв, Тетяна Онисько та Петро Гайдей.

Після основної програми був організований „вільний мікрофон". Багато охочих мали змогу прочитати дещо з улюбленого Т. Шевченка. Надзвичайно зворушливо прозвучав уривок з поеми „Наймичка" у виконанні Галини Тарафанюк. Вона спочатку переповіла зміст поеми для англомовної авдиторії, а потім блискуче читала поему напам'ять в оригіналі. З особливими почуттями читалися „Сон" („У всякого своя доля...") у виконанні Ольги Дубельтман, „Сон" („На панщині пшеницю жала...") – Ольги Середюк, „Мені тринадцятий минало" – Романа Стадницького, „Розрита могила" у виконанні Володимира Мельниченка.

Була смачною перекуска, добре організована музика Романа Сала та веселі танці.

Галина Середюк

Учасники вечора в Атланті

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – Слово Тараса Шевченка – завжди нове, свіже. Воно відкриває незмінно наче незнані перед тим шпаринки буття. Актор і водночас творець звуково-зорового перетворення поетичного слова у дійство Шевченкових днів переносить нас у простори чарівної, але водночас трагічної України. Вона, на превеликий жаль, і дотепер залишилася тією ж красунею з очима, повними трагізму.

Праця над мистецьким словом з молоддю – це великий, але й благословенний труд. Разом з словом поезії юнак пізнає його суть, красу його звучання, життєдійність, що сплелась у одне з народом. Учасники концерту в пошану Тараса Шевченка, що відбувся 13 березня в Українському освітньо-культурному центрі, старанням Центру у 25-ліття його співпраці з УККА і УАКРадою, були свідками цього дійства не лише на сцені, але й самі співдіяли духовно з виконавцями.

Головний актор і режисер Іван Бернацький – Народний артист України. Театрознавці – між ними авторитетний Валерій Гайдебура, вважають його актором високого европейського рівня.

Народився І. Бернацький на Тернопільщині, студіював у Театральному інституті ім. Карпенка-Карого в Києві, по закінченні працював у Волинському музично-драматичному театрі в Луцьку впродовж 10 років, а згодом 20 років був одним з чільних акторів Львівського театру ім. М. Заньковецької. Особливе місце займає в його творчості постать Т. Шевченка, плекання його поетичного слова, звучання його з сценічної рампи.

Саме цей концерт в пошану Т. Шевченка став взірцевим виявом, як це слово – виплекане любов'ю, викарбуване вірою в його правоту могло проникати в душі слухачів, як могло знаходити відлуння у „ненароджених" – за Шевченка – земляків його.

Виконавці – театральна студія І. Бернацького при церкві св. Юра у Ню-Йорку. Розпочав дію сам І. Бернацький живою розповіддю про дитинство малого Тарасика, який в юному віці відкривав суть життя, читав нишком Сковороду, молився Богу і співав. Далі була вистава за творами Т. Шевченка, епіцентром якої стала поема „Відьма", де божевілля розтерзаної болем матері межує з сюрреалізмом підсвідомости, що завмирає криком на межі сприймання людини. Та ось встають дужі велетні – козаки – вічний дух свободи України. Вони закликають до бою, до помсти: „Кайдани порвіте!". Закінчується словесна дія-заклик гимном „Ще не вмерла Україна".

Ведучим програмою був Іван Праско.

Д-р Наталія Пазуняк

Акція „Приведи своїх друзів до церкви"

ПАРМА, Огайо. – 27 лютого члени Української православної ліґи (УПЛ) – молодшого відділу при Українському православному соборі св. Володимира провели другу з черги щорічну неділю „Приведи своїх друзів до церкви". Це задум парафіяльної молоді, метою якого є запросити приятелів іншого віровизнання на Літургію, ознайомити їх з православною вірою і традиціями Української Православної Церкви. Запрошена молодь дістала відповідні відзнаки, а парафіяльне духовенство привітало гостей поздоровленнями. Гості були нагороджені дарунками на пам'ятку їхніх відвідин парафії. Після Літургії молодь запросили до парафіяльного осередку на полуденок, гостинно приготований Українською православною ліґою.

На фото: члени УПЛ – молодший відділ, їхні молоді друзі і духовенство Українського православного собору св. Володимира.

Іван Норка

До 60-ліття „Ордену хрестоносців"

Пластовий курінь „Орден хрестоносців" (ОХ) відзначає у 2005 році своє 60-ліття двома Великими радами. Перша – „Зустріч з першим поколінням ОХ" – вже відбулася в Осередку Сестер-василіянок у Філядельфії 19-20 березня. Друга – „Зустріч з новим поколінням ОХ в Україні" відбудеться 18-19 червня у Львові. ОХ заснували випускники української гімназії у Травнштайні (коло Зальцбургу) 15 березня 1946 р. Це були переважно колишні „Юнаки".

Ідея створення куреня ОХ і обрання своїм патроном Митрополита Андрея Шептицького зародилася у колі пізніших студентів богословії – Павла Когута, Мирослава Лабуньки, Михайла Левицького, Ярослава Розумного, Степана Феденка й Богдана Чопика. Вони, надихнуті ідеєю, що вільній Україні будуть потрібні добрі священики, вирішили поступити на теологічні студії в УКСемінарії в замку Гіршберг, недалеко Мюнхену. Коли постала необхідність підсилити ОХ новим членством, Володимир Слиж заохотив багатьох „фрайманців" вступити до куреня, включно з Василем Маркусем, який став Великим Майстром ОХ. Після розсіяння членів по різних країнах світу пластова праця ОХ знову послабшала, але на терені Америки завдяки ініціятиві М. Лабуньки та його вмінню включити до праці молодших пластунів (Я. Левицького, О. Лабуньки і Ю. Пазуняка) в 1970-их роках ОХ відродився.

Сьогодні ОХ перебуває у стадії ширення пластових ідей в Україні, де вже організувалась хрестоноська стежа, і де ректором Українського Католицького університету у Львові є хрестоносець о. Б. Гудзяк. ОХ плянує придбання оселі для пластового вжитку, проведення там пластових таборів і поїздок у східні області з ціллю формування нових стеж ОХ.

У Філядельфії 19-20 березня зустрілися два покоління людей, що сьогодні прямують тією ж дорогою і до тих же берегів – працюють для молоді, громади, УКУ, Києво-Могилянської академії, для шкільництва, культурних інституцій, економічного піднесення.

Ярослав Розумний,
Вініпеґ, Канада

Пам'ятаймо заради майбутнього

ЧИКАҐО. – Небагато залишилося живих свідків страшного Голоду 1932-33 років. У другій половині лютого до Чикаго на запрошення Фундації Українського Голодомору приїхала Євгенія Сакевич-Далас, якій дитиною випало пережити трагедію. Вона втратила спочатку батька, потім матір, а згодом сестру і брата. Про своє життя та трагедію Українського Голокосту Є. Сакевич-Далас розповіла у книзі „Не вмирає душа наша", що вийшла українською та англійською мовами. Про події тих днів розповідала Євгенія Сакевич-Даллас вдячним слухачам, що зібралися 19 лютого в Українському Національному музеї, і кожне її слово западало глибоко в душі, щоб прорости пам'яттю про ті страшні події тридцятих років минулого століття.

Монолог, популярної в минулому голивудської топ-моделі, поступово переріс у діялог зі слухачами, які хотіли почути відповіді на багато запитань, що хвилюють свідомих українців. Є. Сакевич-Даллас розповіла про систему нищення її близьких, про несамовиті страждання її земляків, що масово вмирали на рідній землі без засобів до існування. Не оминула вона воєнних поневірянь та труднощів еміґраційного життя. Але головною була думка, що трагедія Голодомору не може бути забутою. Завданням кожного з нас повинно бути домагання визнання цілим світом цілеспрямованого Голокосту української нації комуністичним режимом Кремля, спадкоємцем якого себе визнала у 1991 році Росія. Програма відвідин Чикаго у Є. Сакевич-Далас була дуже напруженою. Її хотіли бачити багато людей, щоб поспілкуватися з цікавою співрозмовницею, якій вдалося пережити трагедію українського Голоду. 20 лютого Євгенія Сакевич-Далас відвідала катедральний храм святого князя Володимира УПЦ у США. Після Літургії, у парафіяльному осередку, вона зустрілася з представниками старшої еміґрації, які пам'ятають події тридцятих років.

Володимир Павелчак

Євгенія Сакевич-Далас серед учасників зустрічі

Свято на честь д-ра Павла Джуля

Коли спробувати зазирнути в калейдоскоп життя відомого в Дітройті д-ра Павла Джуля, то можна побачити три дзеркала, в яких відбивається все, що він зробив і робить для людей. Ці дзеркала – то родинне, громадське і професійне життя. В них багатьма цінними перлинами сяють здобутки і надбання невтомного трудівника і патріота України. Про них йшла мова на ювілейній зустрічі української громади з д-ром П. Джулем та його родиною 19 березня в Українському культурному центрі у Ворені, організованій громадським комітетом з відзначення 50-ліття громадської діяльности д-ра П. Джуля. Комітет очолили Василь Колодчин – голова, Ярослав Дужий – скарбник, Любомир Липецький – секретар.

Зустріч була організована з нагоди вручення ювілятові Грамоти подяки і признання від Патріярха УГКЦ Любомира кардинала Гузара, медалі св. Володимира і Грамоти признання – від Світового Конгресу Українців, медалі Петра Могили від Національної Києво-Могилянської академії та десятків інших почесних грамот, нагород і привітів.

На зустріч зібралися родина, друзі, колеги, прихильники багатогранних талантів ювілята, щоб порадіти тим успіхам, яких вдалося досягти д-рові П. Джулеві. Більшість з них знали д-ра П. Джуля давно, співпереживали з ним його багаторічну кропітку працю і вважали за честь зробити це торжество на знак вдячности за все, що було ним зроблене за півстоліття.

У „дзеркалі професійної діяльності" можна побачити, як зростали знання і досвід лікаря, починаючи від школяра з села Мильно на Тернопільщині, де він народився, потім учня Тернопільської гімназії „Рідна Школа", студента медицини у Львові, Грацу, Інсбруку, спеціялізації на отоляринголога у Вейнському університеті в Мишигені. Все, чого навчився д-р П. Джуль, він повертає людям, працюючи в різних професійних товариствах і часто їх очолюючи. Це – Американська академія отоляринґології, Американська колеґія хірургів, Американська медична асоціяція, Українське лікарське товариство Північної Америки, Світова Федерація українських лікарських товариств, Американсько-українська фундація. 30 років він викладав у Вейнському університеті як клінічний професор відділу отоляринґології. Працював як головний редактор журналу „Лікарський вісник", „Матеріялів до історії української медицини", „40-ліття УЛТПА", фундаментальних досліджень „Українці в Детройті і в Мічігані", Українського видання медичного словника Дорланда, Українського видання атласу анатомії людини Нетера. Д-р П. Джуль є автором 48 наукових праць.

Д-р Павло Джуль

У „дзеркалі громадської праці" д-р П. Джуль почав у Дітройті з того, що став членом-засновником кредитної спілки „Самопоміч" (1952 р.). Був президентом Клюбу українських градуантів „Дітройт-Віндзор", президентом Комітету для влаштування української кімнати у Вейнському університеті, президентом Комітету святкування 1000-ліття Християнства в Україні, президентом Комітету святкування 2000-ліття народження Христа. За всіма цими назвами і посадами стоїть титанічна праця, яку українська громада довіряла йому, знаючи, що він може її виконати якнайкраще. І він це робив разом з людьми, обдумано, виважено, пляново.

Професійна і громадська діяльність д-ра Джуля була високо оцінена не тільки в діяспорі, але і в Україні та в світі. Він був удостоєний звання „Українця року" Клюбом українських градуантів, відзначений Папською грамотою „Pro Ecclesia et Pontifice" (Ватикан), одержав звання Почесного доктора Одеського і Львівського медичних університетів, звання Почесного члена Академії Наук Вищої школи України, нагороджений орденом „За заслуги" третього ступеня та Грамотою Верховної Ради.

Його родина – це вірна і мудра дружина та порадниця, мати його синів, Ірина (з дому Бліхар), це його сини Андрій, який пішов стежкою батька і є лікарем-отоляринґологом, і Юрій, який є адвокатом у Каліфорнії, це улюблені невістки Христина і Лена, п'ятеро чудових внуків – Марія, Степан, Ліза, Максим і Павло. Вони також щасливі, що мають такого невтомного, люблячого, шанованого людьми чоловіка, тата, дідуся, горді з того, що він у них саме такий, як є.

І вся українська громада метрополітального Дітройту горда тим, що має у своєму середовищі д-ра Павла Джуля, людину, яка своєю багаторічною потужною професійною і громадською працею заслужили повагу і авторитет.

Ніна Василькевич

Високоповажаний і дорогий достойний ювіляте,
д-ре Романе Барановський!

Українське Ветеринарне Об'єднання
з гордістю вітає Вас з великим ювілеєм.
Вас Господь Бог поблагословив добрим
здоров'ям, надзвичайним розумом
і талантом.
Ви не змарнували цих дарів, а використали
для добра родини, української громади
і нашого ветеринарного об'єднання.
Ми дуже дякуємо Вам за Ваші щирі і
корисні поради, за те, що Ви завжди
охоче ділилися Вашим великим
життєвим досвідом.

Бажаємо Вам здоров'я і довгих літ!
Співаємо Вам грімке
„Многая Літа"!

Об'єднання Українських Лікарів

Катедри моляться разом

Маркіян Комічак дириґує хором Української православної катедри св. Володимира під час відправ 24 березня в Українській католицькій катедрі св. Йосафата.

ПАРМА, Огайо. – Минулого року Великдень для всіх християн припадав на ту саму дату. При тій нагоді парафіяни Української православної катедри і Української католицької катедри спільно молились у Велику П'ятницю. Митрополит УПЦ в США Константин і Єпископ УКЦ Роберт спільно відправили в той день Вечірні в обох катедрах.

Цього року Великдень за новим календарем святкували 27 березня, а за старим – 1 травня, але, щоб продовжувати дружнє спілкування, Владика Роберт запросив хор Української православної катедри взяти участь у відправі у Страсний Четвер. Митрополит Константин благословив спільне моління, а хор церкви св. Володимира під керуванням Маркіяна Комічака співав Богослуження 24 березня в Українській католицькій катедрі св. Йосафата. Співав також хор „Крилос" під керуванням сестри Маркели. Богослуження відправив Владика Роберт в сослуженні духовенства церков св. Йосафата і св. Володимира. Після відправи Владика Роберт влаштував гостинне піснеприйняття для духовенства і хористів.

о. Іван Наконечний

„Пора" продовжує діяти

ПАРМА, Огайо. – 10 березня в залі Святопокровського осередку відбулася зустріч із співзасновником громадянської кампанії „Пора", провідним членом Центру національного відродження ім. С. Бандери в Києві Володимиром В'ятровичем. Він виступив з доповідями „Роля громадянської кампанії „Пора" в „помаранчевій революції" і „Роля ОУН–УПА в історії визвольної боротьби України". Його розповідь супроводжувалася показом документального кінофільму про участь кампанії „Пора" в „помаранчевій революції" в Україні.

У виступі в радіопрограмі Українських злучених організацій Великого Клівленду „Україна" В. В'ятрович розповів, як виникав цей рух, на яких засадах об'єднував молодь. Головним був принцип ненасильницького спротиву. Саме „Пора" була однією з тих організацій, які готували населення до революції, – у випадку, якщо вибори будуть зфальсифіковані і треба буде вийти на вулиці. А коли вже дішло до протестних акцій, то діяло паралельно дві структури „Пори" – так звана „Жовта Пора" вела агітацію в засобах масової інформації, а „Чорна Пора" займалася вуличними протестними акціями. Отож обидві кампанії тісно співдіяли в ім'я єдиної мети – перемоги опозиції у виборах. Структури обох кампаній злились і становлять тепер єдину організацію „Пора". Але виникли певні непорозуміння. Частина активістів „Жовтої Пори" вирішила, що головні завдання „Пори" завершені. Ця частина зараз пробує створювати політичну партію. Абсолютна більшість активістів в кампанії „Пора" вважає, що немає сенсу створювати ще одну політичну партію, коли їх в Україні вже понад 120. Натомість завдання „Пори" ще далеко не вичерпані, бо її основним завданням і надалі залишається контролювати нову владу й підтримувати високий ступінь громадської свідомости, щоб у виборах 2006 року колишня влада не взяла реваншу.

На запитання, чи дочекаються колишні члени ОУН–УПА того щасливого дня, що їх визнають на державному рівні борцями за волю України, В. В'ятрович відповів:

– Важливим елементом захисту українських інтересів є визнання боротьби УПА. Президент України В. Ющенко і його оточення розуміють це. Мова повинна йти про визнання боротьби ОУН–УПА як воюючої сторони в Другій світовій війні, бо воно дає певні соціяльні гарантії для учасників цієї боротьби. Але набагато важливішим є визнати боротьбу ОУН–УПА національно-визвольною боротьбою українського народу.

Щодо тих зусиль, котрі нова влада вживає заради подолання тяжкої кучмівської спадщини В. В'ятрович сказав:

– Перші кроки дають підстави для надії, незважаючи на спротив старої кучмівської влади, особливо на місцях. Нова влада завжди може розраховувати на громадськість і на тих людей, які тижнями стояли на Майдані, щоб поставити її до керма держави. І власне, опираючись на громадськість, теперішня влада повинна провести ряд реформ, які мають створити умови для розбудови нової демократичної держави.

Петро Твардовський

Тріюмфальна візита Віктора Ющенка

Бостон

(Закінчення зі стор. 1)

„Профілі відваги", відзначена 1957 року Пуліцерівською премією. Протягом 1954-1955 років Джон Кенеді, тоді ще сенатор, написав біографії восьми своїх історичних колег – сенаторів Сполучених Штатів – Джона Квінсі Адамса, Даніеля Вебстера, Томаса Гарта Бентона, Сема Г'юстона, Едмунда Дж. Роса, Джорджа Норіса, Роберта А. Тафта, які виявили особисту мужність.

Віктор Ющенко – перший українець, відзначений цією нагородою. Загалом від часу „помаранчевої революції", коли події з Майдану цілими тижнями не сходили з перших шпальт західньої преси та з новин на телебаченні і радіо, Україні щастить на увагу. А президент, мандруючи світом, усіляко її підтримує: виступив в Европарляменті, Білому Домі, а тепер ось – одержав почесну нагороду.

Для тих, хто щоразу присутній на церемонії вручення срібного ліхтаря „Профіль відваги", дійство може не видаватися нічим особливим. Адже сценарій, очевидно, повторюється щороку: спершу - виступ голови Ради директорів Фундації імені Кенеді Пола Керка; далі - промова сенатора Едварда Кенеді, брата президента; тоді - вітальне слово президента Фундації Керолайн Кенеді, дочки Президента Кенеді; потім - виступ лавреата; і – вручення нагороди, яке здійснює Керолайн. Однак, для українця ця подія виглядає особливою і незвичайною. І почалася вона ще задовго до 5 квітня – відтоді, як стало відомо про майбутню візиту Віктора Ющенка до Бостону. Адже конференційна заля Бібліотеки імені Кенеді може вмістити лише близько 500 осіб, а охочих побачити Президента України в українській громаді Сполучених Штатів виявилося значно більше, аніж для цього відведено було місць. Отже – льотерія. Та в останній момент було знайдено компромісний варіянт: в сусідньому залі бібліотеки було встановлено монітор, на який транслювалися події з головної залі. Гріло уже саме усвідомлення того, що Президент В. Ющенко – зовсім поряд.

3-тя година 30 хвилин – у залі лише представники преси, поволі збирається публіка, перші два ряди – зарезервовані для високих гостей. Сама нагорода – невеликий скляний ліхтар з посрібленим обрамленням – стоїть на прямокутній підставці тут-таки, на сцені і будь-хто може підійти і роздивитись його ближче. Обабоки сцени – американський та український прапори. В усіх, з ким зустрічаєшся поглядом, - сяє посмішка, люди веселі, настрій піднесений. Представників української громади доволі багато, рясніє помаранчевий колір. Заля поволі заповнюється.

3-тя год. 50 хвилин. З-поза сцени виходить Євген Червоненко – міністер транспорту, і Петро Порошенко – секретар Національної Ради безпеки і оборони України. Знаходять зарезервовані для них місця. За хвилину заходить Борис Тарасюк – міністер закордонних справ, потім Олександер Зінченко – голова Секретаріяту Президента, а невдовзі – чемпіон світу з боксу Вітілій Кличко, який був одним з членів президентської делегації під час візити до США. У залі пожвавлення, усі, хто упізнав Віталія, ідуть знайомитись і фотографуватися. Чемпіон дивовижно доступний і контактний, нікому не відмовляє у фото, позує перед об'єктивами, тисне руки, взагалі більш ніж будь-хто інший перебуває в центрі загальної уваги, приймаючи захоплені погляди присутніх. Першими побували в кадрі з чемпіоном священники – усіх конфесій. До речі, чим не приклад єднання духовної і фізичної сили нації? О. Зінченко зібрав навколо себе журналістів і дає інтерв'ю.

Сенатор Едвард Кенеді і Президент Віктор Ющенко 5 квітня на церемонії вручення нагороди Фундації бібліотеки імені Джона Ф. Кенеді у Бостоні. Фото: Том Фіцсимонс

4-та год. 30 хвилин – раптові оплески, всі присутні підводяться з місць, зблискують фотокамери – на сцену піднімається „його екселенція", як звертатиметься потім до нього сенатор, Президент України Віктор Ющенко в супроводі Пола Керка, Едварда Кенеді, Керолайн Кенеді, дружини Катерини Чумаченко та особистого перекладача.

Виступ сенатора Едварда Кенеді змусив присутніх ще раз пригадати моменти відваги українського народу під час „помаранчевої революції". Він зокрема сказав: „Президент Ющенко [...] заслуговує на повагу й рішучу підтримку нашої країни; на це ж саме заслуговує і український народ. Його блискучий приклад надихає людей доброї волі по усьому світу, бо він показав, що ідеали свободи, терпимости й надії по праву народження належать кожній людській істоті на нашій плянеті". Слова Керолайн Кенеді про народного президента були не менш приємними кожному українцеві: „Його відвага надхнула громадян світу. Нам, вільним, він пригадує, що свободою ніколи не можна легковажити, а тим, хто не має голосу в своїх власних державах, Президент Ющенко і український народ подали надію".

Виступ самого Віктора Ющенка був стислим, але мав великий заряд духовної сили. Перед тим, як почати говорити офіційно, він представив усім присутнім своїх товаришів, мужніх людей, що творили революцію, що були поряд – Євгена Червоненка, Петра Порошенка і Віталія Кличка, „класного хлопця", як сказав про нього Президент. Далі подав ще один приклад мужности – п'ятирічної української дівчинки Насті Овчар, що тепер лікується в одній з лікарень Бостону. Вона врятувала з палаючої хати свою молодшу сестричку, зазнавши жахливих опіків. „Не кожен за все життя зробить такий подвиг, який зробила Настя", – сказав В. Ющенко.

У своїй офіційній промові Президент наголосив, що силу для різних звершень дає відвага, народжена переконаннями. Особливо влучно В.Ющенко процитував слова Джона Кенеді: „Не питай, що твоя країна може зробити для тебе, а запитуй, що ти можеш зробити для своєї країни". Президент відзначив, що ця нагорода – для усіх тих українців, які відстоювали цінності демократії. Це символ світла нації, яке запалюють великі особистості, і воно світить усім.

Загалом в усій церемонії панувала атмосфера родинности: до цього спричинилося не тільки гуртування навколо спільних демократичних цінностей, а й Ющенкова згадка про батька і матір, які давали йому сили боротися, присутність дружини Катерини Чумаченко, її сестри та матері, не кажучи уже про родину Кенеді. Це враження підсилювала і українська громада Бостону та інших міст: після нагородження і святкового прийняття гості співали українських пісень, і кожен американець мав можливість відчути той дух, який гуртує людей в єдину націю.

А пізно увечорі, уже вдома, я одержав електронне повідомлення від одного американського професора, якому надсилав його фотографію з Віталієм Кличко. Він написав мені: *„Your country has a wonderful leader"*.

В. Ющенко з Ольгою Овчар – матір'ю 5-річної української дівчинки Насті в Бостоні, 5 квітня.

В. Ющенко відвідав маленьку героїню Настю

БОСТОН, Мас. – Маленька харків'янка Настя Овчар, одержавши важкі опіки, 15 березня зуміла винести з палаючого будинку свою дворічну сестру. Дівчинка перебуває на лікуванні в дитячій лікарні Шрайнера в Бостоні, в герметично закритій палаті. Насті, яка одержала опіки 80 відс. тіла, вже замінили 40 відс. шкіри. Президент України Віктор Ющенко і його дружина Катерина відвідали дівчинку у Бостоні, 5 квітня.

Настя Овчар в лікарні. Фото: УНІАН

„Рєбята“ дали маху...

Р.Л. Хомяк

ВАШІНҐТОН. – Не може не дивувати нахабність російських політтехнологів у їхніх намаганнях кинути ложку дьогтю в українську бочку меду.

До найновіших таких ложок дьогтю я зараховую півсторінкове звернення до Президента України Віктора Ющенка в газеті „Вашінґтон пост“ від 4 квітня – саме в перший день його тріюмфальної візити до Сполучених Штатів.

У великих американських газетах того роду „рекляму“ можна бачити нерідко. Її ефективність – дискусійна. Але немає сумніву в тому, що того роду рекляма позитивно впливає на дохід газети. Візьмімо, як приклад, звернення акторів київського театру ім. Лесі Українки у „Вашінґтон пост“. Обсяг – пів сторінки, або 60 шпальтових інчів. Залежно від місця реклями, один інч на одній шпальті в газеті „Вашінґтон пост“ коштує від 550 до 700 долярів. Себто, щоб звернутися до Президента Ющенка через „Вашінґтон пост“, треба було витратити принаймні 50 тисяч долярів. Задоволення не з дешевших! Тим більше, що звернення подано у двох текстах: українському й англійському. Треба було все це підготувати або заплатити за послуги фірмі яка такими речами займається. Під листом-зверненням – 17 підписів акторів театру з дописокою: „ ще 50 підпесів (sic!) працівнеків (sic!) театру“.

Значить, 67 акторів, чи пак, „працівнеків“ Національного академічного театру російської драми імені Лесі Українки скинулись по 750 долярів і купили для своєї справи пів сторінки в газеті „Вашінґтон пост“. Ви вірите, що так було? Я також ні. Цих 50 тисяч, чи й більше, „зелених“ прийшли з чиєїсь глибокої кишені. Але режисерський почерк цієї продукції дуже нагадує інші (і невдалі) затії російських експертів, які вже роками вигадують подібні затії, аби кинути тінь на Україну.

В даному випадку, актори скаржились Президентові В. Ющенкові, „що одразу після виборів у нашому театрі почалась та продовжується перевірка працівниками Генеральної прокуратури України. Навіть за часів СРСР, при тотальному контролі з боку КДБ, не було подібних прецедентів втручання в життя театру. Це особливо шокує на тлі тих демократичних перетворень, які Ви проголосили в Україні“. А причиною переслідування автори листа до Президента В. Ющенка пояснюють тим, що керівник театру – „відомий режисер, народний артист України, професор, академік М. Ю. Резникович“ на президентських виборах підтримував Віктора Януковича.

Можна зібрати цілий ряд елементів коштовного, але дуже невдалого підходу автора ідеї цього звернення у великій американській газеті.

Наприклад – чи можна нині шокувати американського читача тим, що Генеральна прокуратура перевіряє театр у Києві, коли цей американський читач вже два роки поспіль читає про перевірки „Генпрокурора“ штату Ню-Йорк, Еліота Спіцера, цілої плеяди прекрасних і знаменитих (і багатих) американців. (Марта Стюарт тільки одна з них). А навпаки, такий читач може подумати: якщо в акторів є досить грошей купити пів сторінки у „Вашінґтон пост“, коли всі горобці співають про те, які бідні нинішні українські діячі культури, то, може, й є причина для прокурорської перевірки?

Автори листа до Президента В Ющенка починають тим, що пишуть його 27 березня – „в Міжнародний день театру“. Залишки совєтського менталітету. В Україні, як і в інших частинах колишнього Союзу, більшість населення має закодовані у своїх головах усі ці „професійні свята“: День десантника, День водія, День пожежника, День моряка. (Недавно у збірці спогадів журналістів я читав про те, до яких великих заходів-лобіювань вдавались українські совєтські журналісти пів століття тому, щоб дістати партійне благословення на своє „професійне свято“). Тим часом, я здогадуюсь, що серед читачів газети „Вашінґтон пост“ немає більше, як 3 відсотки (а може, й 0.3 відсотка), які свідомі того, що 27 березня – „Міжнародний день театру“.

Президент В. Ющенко, не сумніваюсь, знає про акторське професійне свято, бо вже майже 50 років, відколи навчився читати, читає привіти державних керівників з цієї нагоди, а тепер ще й сам мусить такі привіти підписувати. Тому йому про це не треба було нагадувати, та ще й у відкритому листі за 50 тисяч долярів. Можна було послати його поштою за 45 копійок, або 8 американських центів. Але – йшлося про те, щоб кинути ложку дьогтю до візити Президента В. Ющенка.

Не вдалось. Знову коштовні експерти з політтехнології не туди вцілили. За всякими мірками, візита нового Президента України до США була неймовірно вдала. Навіть такий елемент її, як виступ на спільній сесії Конгресу.

Це рідкісна честь. Дуже мала кількість світових постатей дістають таке запрошення. Але й тут є різниці. Іноді на спільні засідання з'являється мала кількість сенаторів і конґресменів; інші посилають своїх співробітників до залі, щоб місця не світили пусткою. Тим часом на виступ Президента України з'явились усі „великі“ законодавці, деякі з помаранчевими кольорами, оплескували виступ, скандували „Ющен-ко!“, брали автографи. Таке в американському Конгресі не буває часто. От і все.

І не треба переживати за долю „Національного академічного театру російської драми імені Лесі Українки“ і його керівника „відомого режисера, народного артиста України, професора, академіка М.Ю. Резниковича“. Цей театр і його керівник ще з совєтських часів вважаються „священними коровами“ в Україні. Він знаходиться на вулиці Хмельницького (колишня Леніна), пару кварталів від Хрещатика, неподалік Опери, та й навіть має „свою“ зупинку метро – „Театральна“. Глядачів йому не бракує, та ще й таких глядачів, які ставляться до нього з пієтизмом. Мене особисто злостить те, що російськоцентристська совєтська верхівка надала патронат цього російського театру Лесі Українці. Це так, щоб залізти під шкіру українцям, бо ж з стількох славних і великих російських письменників і драматургів вибрати ім'я авторки „Боярині“ – треба бути справді нахабним. Що ще дивує – те, що досі українська влада не перейменувала цей театр, наприклад, на Чехова або Пушкіна, або ще якогось великого російського патрона, адже театр плекає російську драму! (До речі, в англомовному тексті звернення акторів в газеті „Вашінґтон пост“ ні словом не згадано, що цей театр у столиці України – російський).

Взагалі, російськомовне „насєлєніє“ чи то в Україні, чи в Литві, чи в Казахстані, яке переживає частинну втрату свого зверхнього становища після розпаду імперії, приймає тактику вереску при кожному випадку, коли на нього хтось погляне кривим оком.

В даному випадку – недавно новий віце-прем'єр Микола Томенко критично висловився про те, що попередна влада на „Рік України в Росії“ вислала саме цей російський театр представляти в Росії українські театральні досягнення. (Це, як кажуть англійці, – те саме, що завозити вугілля до Нюкеслу).

А те, що лист-звернення акторів „писаний на колінї“, видно і з того, що в обидвох текстах, українському й англійському, є правописні й стилістичні помилки. І то за такі гроші!

„Нє получілось, рєбята!“. Візита В.Ющенка була дуже успішна. Таку собі платну політичну рекляму перекрили неплатні репортажі у засобах масової інформації США, і не тільки США. А ще напередодні візити, 3 квітня, у великому недільному виданні газети „Ню-Йорк Таймс“ була ілюстрована стаття журналіста Стівена Лі Маєрса про Київ як знамените туристичне місто. Така „рекляма“ варта вдесятеро разів більше, ніж лист-звернення київських акторів. І для неї не треба було шукати донора з глибокими кишенями.

УПРАВА УКРАЇНСЬКОГО СПОРТОВОГО КЛЮБУ В НЮ-ЙОРКУ

повідомляє, що

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ КЛЮБУ

відбудуться

в суботу, 21 травня 2005 р., о год. 1-ій по пол.

в Домівці Клюбу

122 Друга Авеню, Ню-Йорк, Н.Й.

За Управу Українського Спортового Клюбу в Ню-Йорку:

ЯРОСЛАВ КУРОВИЦЬКИЙ, *голова*

НАТАЛЯ МАСЛІЙ-ЗІНКЕВИЧ, *секретар*

„Поллється...

(Закінчення зі стор. 1)

ла. А польський поет-пророк Юліюш Словацький в 1848 році написав цей вірш:

Довкола розбрат, і Бог б'є нині
В могутній дзвін.
Це трон для Папи, для Слов'янина
Готує він. Як італієць – він утікати
Не стане в тінь.
Як Бог, він буде, й де меч, ступати,
Бо світ – це тлінь.
Для слуг його обличчя в промінні –
Світлий чертог.
Народи різні виведе з тіні
В сяйво, де Бог.
Сила його веління й молитви –
Чудо з чудес.
Владні навіть сонце спинити
Серед небес.
Він близько, близько – щедрий володар
Глобальних сил.
Поллється світло віщого слова
В кров наших жил...
(Переклад Станіслава Шевченка)

Як Папа заповів, поховали його не в саркофагу, а в сирій землі, в підземеллях собору, поряд з місцем, де, як каже церковна традиція, було розіп'ято св. апостола Петра. „Ми ховаємо його останки в землі, як зерно безсмертя“, – сказав у своїй проповіді кардинал Йозеф Ратцингер, дуже авторитетний і найближчий до Івана Павла II богослов, голова Конґреґації з питань віровчення.

Цьому зерну безмертя низько вклонилася в соборі св. Петра й Україна – і не тільки в особах Президента В. Ющенка, Патріярха Любомира та первоієрарха Римо-Католицької Церкви Мар'яна Яворського: тієї п'ятниці Панахиду за упокій душі Великого Папи відслужено у Володимирському соборі української столиці – вперше в історії Православної Церкви. Це також не може не бути знаком. В усій Україні ця п'ятниця була офіційно проголошена днем жалоби, всі національні прапори схилилися додолу. У Львові, де пам'ять про візиту Папи переходитиме від батьків до дітей і внуків, місцеві радіостанції вшанували Святішого Отця хвилиною мовчання. А в суботу сотні студентів львівських вищих навчальних закладів садили дерева на „Алеї пам'яті Івана Павла II“ біля церкви Пресвятої Богородиці на Сихові, де 26 червня 2001 року відбулася незабутня, по-батьківськи тепла зустріч Папи з молоддю.

Сьогодні, як справедливо підкреслив у своєму листі до вірних Патріярх Любомир, „бракує нам ще перспективи часу, щоб належно оцінити його історичну постать і його багатогранну діяльність“ – все більше значення цієї постаті буде відкриватися знову й знову, починаючи від близьких вже днів, в які конклав кардиналів обиратиме нового папу. Нема сумніву, що серед 117 кардиналів є дуже достойні особистості, однак, швидше за все, побачимо, як же вирізнявся на їхньому тлі Папа Іван Павло II, який, як писали про нього, „зробив папство всюдисущим“. Прихильники церковних реформ вважали його надмірним консерватором і воліли б, щоб ними керував первосвященик, для котрого дух і буква Христового вчення були б двома різними речами. Для Папи Івана Павла II це було щось одне, цілісне, гармонійне, органічне. Він ніколи не хитався в питаннях абортів, целібату, жінок-священиків, але разом з тим Католицька Церква за цього неповторного Папи жила з широким спектром думок і поглядів: на одному крилі – такі справді ультраконсервативні організації, як „Опус Деї“, на другому – надихнуті марксизмом „теологи визволення“ в латино-американських країнах.

Передбачаючи вибори гострими, англійська „The Observer“ пише, що кардинали ледве чи схочуть, щоб наступний папа очолював Церкву так само довго, як Іван Павло II, який у два з надлишком рази перевищив середньостатистичний термін перебування на Святому престолі. Мовляв, за цей час він встиг призначити переважну більшість кардиналів і таким чином посилив свій вплив у Церкві. Певна річ, він мав вплив на кардиналів, та ще більший вплив він мав на весь світ, на все людство, і цей безпосередній вплив пов'язаний не з роками понтифікату, а тільки з силою його віри і любови, з духовним чаром його унікальної особистости.

Називаючи декілька ймовірних кандидатур на престол св. апостола Петра, – це 78-річний Й. Ратцингер, 72-річний нігерієць Френсис Арінзе, 62-річний гондурасець Оскар Родрігес, бразилієць Клавдіо Гумес, 71-річний голяндець Годфрід Данельс, 58-річний віденський кардинал Кристоф Шенборн, газета нагадує, що коли в 1978 році в Римі вийшла книжка „Хто з них стане папою?“, то імені польського кардинала Кароля Войтили серед перерахованих кандидатів взагалі не було.

Та й нецікаве це запитання, хто стане. Цікаве – хто й коли стане таким, як він? Але й це питання неточне. Бо він уже назавжди залишився. Повідомляючи католиків своєї країни про смерть Івана Павла II, Архиєпископ Паризький Андре Вен-Труа сказав: „Церква діє, як звичайно. І Папа, як і раніше, керує Церквою...“.

Святіший Отець Іван Павло II у Львові, 27 червня 2001 року, готується до Святої Літургії. *Фото: APWWP*

Ватикан. Перша Служба Божа новообраного Папи Івана Павла II жовтень 1978 року. *Фото: APWWP*

Ватикан. Під час похорону Святішого Отця Івана Павла II, 8 квітня 2005 р. *Фото: APWWP*

Святіший Отець з кардиналом Любомиром Гузаром перед Святою Літургією, 27 червня 2001 року у Львові.

Папи Іван Павло II на площі перед собором св. Софії, липень 1988 рік, під час святкування 1000-ліття християнства в Україні.

Святіший Отець Іван Павло і колишній Президент України Леонід Кучма серед молоді на Бориспільському летовищі Києва.

Фото: Соловей/Укрінфо/ом

Член нашої громади Василь Лев, співзасновник і президент „Catholic Telecommunication Network of America", разом із головою ради директорів „CTNA", єпископом міста Провіденс Луї Джелено на авдієнції у Святішого Отця у Ватикані 16 березня 1983 року.

Митрополит УКЦ в Канаді Максим Германюк і Папа Іван Павло II 16 вересня 1984 року в катедрі свв. Володимира і Ольги в Вініпеґу під час візити Святішого Отця до Канади.

Фотографії на цій сторінці – з архіву „Свободи"

Мої зустрічі з Святішим Отцем

В Манчестері, в Англії, недалеко дому моїх батьків, яких я відвідую щороку, знаходиться один з найбільших парків Великобританії – „Гітон Парк". Саме тут Іван Павло II відправив Службу Божу під час своєї пастирської візити до Англії в 1982 році. Він був першим і досі єдиним главою Католицької Церкви, що відвідав Британські острови. Коли я перебуваю в Манчестері, то відвідую місце папської відправи, де зараз стоїть пам'ятник. Коли за його життя я молився за здоров'я Папи, тепер, коли його немає вже в живих, я молитимусь за упокій його душі.

Поїхав я до Риму, маючи 12 років, в далекому 1962 році, до Української малої семінарії, щоб стати священиком. Ми, семінаристи, ходили мало не на всі великі свята до базиліки Святого Петра. Папа Іван Павло II урядував на Римському престолі майже 27 років. Це третій в історії Церкви Папа щодо років урядування, після апостола Петра та Пія IX, який був папою впродовж 35 років! Пригадую його інавгурацію в 1978 році – вельми погідний день. Новообраний Папа привітав нашого Патріярха Йосифа. Ми, українці, що були на площі св. Петра, не могли стриматись від сліз радости. Папа відвідав нашу семінарію і поговорив з кожним з нас. Я тоді мав священицьку сорочку, чорну, з різнобарвною вишивкою роботи мами, і Папа, коли затримався біля мене, розпитав мене все про мою сорочку. Я йому розповів, що це була робота мами, на що він її похвалив. В моїх наступних зустрічах з Іваном Павлом II я завжди одягав вишиту сорочку, і Папа завжди затримувався, усміхався і казав з усмішкою, показуючи на мене: „Отець з колегії св. Йосафата".

В італійському інституті оо. Салезіян „Борго Рагаці дон Боско", куди я переселився на два роки на час відновлення та перетворення Малої семінарії у Велику, Папа Іван Павло II був з візитою. Ми всі приступили до нього, а коли він мене побачив, подивився на мою вишиту сорочку і відразу, усміхаючись, сказав: „Отець з колегії св. Йосафата. Що тут робиш?". Ми обоє засміялись... Остання зустріч з ним була в 2000 році, коли Папа прийняв на загальній авдієнції на майдані Святого Петра українських військовиків. Я також був у вишитій сорочці і він знову впізнав мене. Тяжко мені стримати великий сум, який охоплює з приводу смерти Папи Івана Павла II. Весь світ осиротів!

о. Євген Небесняк,
Львів

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

„Яра" – театр для всіх

Це означає, що його можуть дивитись і розуміти англомовні й україномовні, в Америці та Україні. І навіть в Японії. Тому що театр цей двомовний, іноколи навіть багатомовний. Склад акторів – інтернаціональний: з Азії і Африки, Сходу і Східної Европи, з України і Америки. Для окремих проєктів-вистав добирають тих акторів, хто не боїться грати одночасно чужою мовою. Наприклад, в одній з перших вистав, „Сліпий зір" (1991) про українського сліпого поета Ярошенка, що жив і творив у Японії, звучить впереміжку англійська, українська, японська. В останній березневій (2005) виставі „Коляда". Дванадцять страв" гуцульску коляду „Ой, дай Боже" виконують кореянка, японка, американці різнонаціонального походження і гості з України.

Час назвати і його героїв. Театр – це деяке перебільшення. Насправді організатор і незмінний режисер Вірляна Ткач називає його „Яра" – мистецька група". Вірляна – американка українського походження, чим все вищесказане і пояснюється. Її освіта – студії літератури в Гарварді, театральні студії в Колумбійському університеті, та ментальність – американські. Родинне виховання та гени – українські. Вони гонять її майже щорічно в Україну, надихають створювати відповідні сюжети своїх вистав (Вірляна також незмінний драматург і сценарист своєї групи), залучати навіть афро-американців до українського слова і культури, перекладати поезії та п'єси з української на англійську і навпаки. Наприклад, афро-американка Ванда Сіпс – не тільки актриса групи, а й незмінний помічник-перекладач. Японець Ватокі Уено теж протягом 15 років – художник і освітлювач. Сама Вірляна в цьому році отримала найвищу американську нагороду за переклад двох книг поезій молодого українського поета з Харкова Сергія Жадана.

Під час інтерв'ю з Вірляною Ткач після вистави „Коляда" в Нью-Йорку про 15-літній шлях своєї „Яри" вона розповіла наступне:

- В 1990 році ми задумали створити виставу про Леся Курбаса. Оскільки п'єси про нього не було, почала писати сама. Ніхто з них раніше про Україну і людей її культури не чув. Так виник діялог різних культур. Нам було це цікаво і тоді, і нині. Перша вистава про Курбаса „Світло зі Сходу" нам і першій нашій публіці сподобалася. За цих 15 літ ми створили 16 вистав. Правда, ми любимо говорити „дійств". Дев'ять з них пов'язані з українськими темами. Наступне дійство називалося „Сліпий зір" – про українського поета Ярошенка, що їздив до Японії. „Вибухи" – про Чорнобиль, з використанням віршів українських поетес Наталі Білоцерківець та Оксани Забужко. Далі – „Лісова пісня" за Лесею Українкою. „Водоспад-відблиски" було поставлено за участю Ніни Матвієнко, яку спеціяльно запросили з Києва. „Лебідь" створено на основі поезій сучасного українського поета з Івано-Франківщини Олега Лешеги, якого вважаю поетом світового рівня. Разом з Мар'яною Садовською – співачкою зі Львова, яка, щоправда, десять літ там не живе, створили на тему Меланки „Співуче дерево". Співпраця з Мар'яною продовжується. Її музичний супровід використано в „Коляді". Нещодавно організували її концерт тут, у Нью-Йорку.

Вірляна Ткач

Через те, що я – американка українського походження, то весь час приношу матеріяли з України і буду залучати їх і надалі. Але мене, як театрального режисера, цікавить ширше коло культур Сходу і їх взаємодія з іншими культурами світу. Зараз я працюю з кількома українськими поетами (Сергій Жадан, Оксана Батюк, Софійка Рябчук) над перекладом українською мовою антології американських п'єс експериментального театру. Коли в 2002 році я пів року перебувала, за стипендією Програми Фулбрайта, в Київському театральному інституті, то побачила, як мало там знають сучасну американську культуру. Зокрема немає перекладів сучасних американських п'єс. Підручник 1979 року – це було сумне явище. І я пішла до американського Посольства з проєктом, там мене підтримали, і ось маємо спільну працю з письменниками України.

В мистецьких пошуках Вірляна невтомна, а в творчості – безмежно вільна. Вона має своє коло прихильників серед американців – англо- та україномовних. І ніхто, крім неї самої, не знає про важку ціну здобуття щорічних грантів (федеральних, стейтових, іменних) та добровільних внесків окремих жертводавців на всі її проєкти і насамперед – театральні. Актори практично нічого на цьому не заробляють. Ними і творцями цих вистав рухає лише любов до мистецтва.

Лідія Коваленко,

Тріюмфальна візита Віктора Ющенка в США

Вашінґтон

(Закінчення зі стор. 5)

на стан українського суспільства, зміцнить його відданість демократії та допоможе подолати таку анахронічну спадщину, як настрої антиамериканізму та антисемітизму, корумповану бюрократію та ін.

Серед коментарів можна почути й таке: мовляв, рішучі кроки Америки назустріч Україні неодмінно погіршать її стосунки з Росією. Те, що Путіну це не сподобається, не викликає сумніву. Але чи означає це, що треба робити так, як хоче він? Як сказав Віктор Ющенко у своїй промові у Чикаго, „в мене викликає радість, що той час, коли президент України обирався у Москві, відійшов у минуле". Американські політичні провідники мусять розуміти, що Путін, програвши перше коло „боротьби за Україну", не заспокоїться. Росія продовжуватиме інтриги. Вона намагатиметься блькувати економічний розвиток України, продовжувати шантаж сьогоднішньою залежністю України від російських енергоносіїв та ринків збуту, врешті – підтримкою українських кланових угрупувань в їхній внутрішньополітичній боротьбі проти В. Ющенка. Тому підтримати Україну у протистоянні з Росією так само необхідно сьогодні, як колись доцільно було підтримувати Польщу, Угорщину, країни Балтики, коли вони свого часу кинули політичний виклик Москві.

До нагород, отриманих В. Ющенком під час американської візити, щойно додалась ще одна, досить престижна: журнал „Тайм" назвав його серед 100 найвпливовіших людей світу – в номінації „людина-ікона", де В. Ющенко стоїть поруч з Лехом Валенсою та Нельсоном Манделою. Таке визнання, безперечно, дуже престижне і для В. Ющенка особисто, і для всіх українців. Але варто пам'ятати при цьому слова вашінґтонського журналіста Пітера Саводніка: якщо Білий Дім хоче не просто бачити у В. Ющенкові якусь ікону свободи та демократії, і якщо американці справді бажають йому успіху, вони повинні надати йому всіляку допомогу практичними діями.

За три дні перебування в Америці український Президент отримав три престижні нагороди. Фонд Джона Кенеді нагородив В. Ющенка своєю почесною відзнакою „Профіль відваги" – її вручив у Бостоні 5 квітня сенатор Едвард Кенеді. Як кажуть в Америці, ця нагорода для державного діяча має таке ж велике значення, як Нобелівська нагорода для письменника чи „Оскар" для кіноактора. У Джорджтавнівському університеті 4 квітня В. Ющенко отримав Медалю Президента – нагороду, якою відзначені кілька інших керівників чужоземних держав. І в останні години візити, 6 квітня, сенатор Джон МекКейн і колишній Державний секретар США Меделин Олбрайт вручили Президентові України спільну відзнаку від двох поважних політичних інституцій США – Національного Демократичного Інституту та Міжнародного Республіканського Інституту. На тому вечорі Віктора Ющенка і „помаранчеву революцію" теплими і емоційними словами підтримав Вацлав Гавел, колишній президент Чеської Республіки й один з провідників „оксамитової революції" в Празі у 1989 році. Обидва президенти обнялися, як рідні брати.

Конґресмен Джосеф Кравлі і Президент Віктор Ющенко. 6 квітня 2005 року

Тягар почести й слави, звісно, не легший за тягар державної відповідальности. Тому, мабуть, не дивно, що Віктор Ющенко здебільша виконував свої почесні обов'язки з зосередженим і не надто веселим виглядом. Але посмішка неодмінно з'являлась на його обличчі, і він якось світлішав та ніби починав випромінювати енергію щоразу, коли зустрічався з людською громадою. Здавалося – ентузіязм людей, які прийшли його побачити і почути, їхні палкі привітання – саме це відчуває Віктор Ющенко найвищою нагородою для себе.

У Вашінґтоні на вітальну церемонію біля пам'ятника Тарасові Шевченкові 6 квітня зібрався тисячний гурт. Тут були делегації з Філядельфії, Пітсбургу, Ню-Йорку і Ню-Джерзі, Чикаго, Балтимору і навіть з далекої Каліфорнії. І звичайно, було багато вашінґтонських українців, як „постійних", так і тимчасових – з числа студентів, аспірантів та науковців з України, яких в американській столиці є чимало. „Помаранчевим ралі" назвали це зібрання його організатори з Громадського комітету. Численні прапори, стрічки та повітряні кульки жовтогарячого та помаранчевого кольорів справді перетворили площу навколо вашінґтонського Кобзаря на своєрідну філію революційного київського Майдану.

Віктор Ющенко з дружиною та інші члени державної української делегації, включно з чемпіоном світу з боксу Віталієм Кличком, прибули на цей майдан прямо з Конгресу, де Президентові влаштували бурхливу овацію американські законодавці. З появою почесних гостей ще сильніша овація вибухнула на площі і не вщухала, поки В. Ющенко повільно, з зупинками, проходив, вітаючись з людьми, повз захоплений натовп.

Першою звернулася до присутніх Катерина Чумаченко-Ющенко: „Я з хвилюванням і радістю бачу зараз чимало знайомих облич, – сказала вона, – і згадую, як ми колись мріяли, щоб така видатна подія відбулася, і як багато разом для цього робили". „Пам'ятаю, – згадувала вона того ж вечора на урочистому обіді, – як ми раз за разом зверталися до сенаторів та конгресменів, пояснювали їм, що таке Україна – що це не Росія, і нас тоді зовсім не розуміли... Зате сьогодні розуміють всі!".

Українці тепер єдині, підкреслила також „перша леді" – ми більше не ділимось на захід і схід, на українців „внутрішніх" та діяспору. Закінчивши святкувати, ми повинні всі разом взятися до праці. Україні зараз потрібні ви всі, наголосила вона, потрібні ваші знання та досвід. Вирушайте працювати до України – роботи вистачить усім!

Серед українського гурту біля пам'ятника Кобзареві український Президент виглядав одночасно невимушеним, впевненим і надхненним. Він пообіцяв, що мільйони нових робочих місць, які має створити уряд, дадуть змогу всім заробітчанам „четвертої хвилі", що тепер „розсипані по всьому світу , як горох, як перекоти-поле", з гідністю повернутися на Батьківщину. „Шановні друзі – хочу вам сказати, що Ваші руки, ви особисто сьогодні потрібні Україні. Повертаймося додому!"– палко промовив Президент.

„Помаранчеве ралі" біля пам'ятника Тарасові Шевченкові, і бенкет пізніше того вечора в честь Президента В. Ющенка в готелі „Omni Shoreham" 6 квітня були організовані Громадським комітетом, співголовами якого були Ігор Ґавдяк, Ігор Котлярчук, Ірина Куровицька, Надія МекКонел і Михайло Савків. Понад 40 громадських організацій, включно з Українським Народним Союзом, підприємств і окремих осіб були спонзорами цих двох заходів.

Віталій Кличко під час бенкету 6 квітня, разом з Ричардом Мирфі, довголітнім приятелем української громади і старшим співробітником аналітичної групи „CSIS" у Вашінґтоні. Фото: Х. Лев-Ґавдяк

На прощальному бенкеті президентську делегацію вшанували 1200 гостей. Ведучими вечора були Віра Андрушків – від Фундації „Україна – США", і Адріян Каратницький – від „Freedom House". Президент В. Ющенко разом з делегацією ввійшов у залю, коли присутні під проводом солістки Олександри Грабової співали Національний гимн України. Спів спалахнув з новим надхненням – вже з участю Президента України.

На бенкеті теж були схвильовані промови, і знову Президент повторив: „У кого сьогодні б'ється українське серце – присвятіть два роки Україні, чим можете і як можете! Нам треба багато зробити: сьогодні країна бідна, страждає від корупції і слабкої свободи слова. Але ці виклики ми подолаємо, так, як й інші країни пройшли цей шлях – в тому числі й Америка".

А звертаючись наостанок до американських українців, Віктор Ющенко сказав так: „Ми перемогли, тому що були єдині. Хочу, щоб українська діяспора також була єдина. Не бажаю нікого образити, і закликаю всіх до тісного гурту!". Не менш зворушливо раніше виступала дружина Віктора Ющенка Катерина. Хоч вона народилася і виросла в Чикаго – місті, котре її тепло вітало 4 квітня, вона почала своє професійне життя в столиці Вашінґтоні. Багато з присутніх пам'ятало її віддавна, й вона зверталася і до членів української громади, з котрими колись співпрацювала, і так само до представників американського уряду, які були присутні в залі, нагадуючи про ту співпрацю в складні часи, коли в Америці мало хто знав, що таке Україна, та дякуючи за теперішню щиру підтримку.

Віктора Ющенка сьогодні вже звично порівнюють з такими історичними постатями, як Нелсон Мандела та Вацлав Гавел. А Джордж В. Буш навіть порівняв українського Президента з самим Джорджем Вашінґтоном! Справді, усіх цих доленосних провідників об'єднує велич і складність завдань, які стояли перед кожним з них. Мільйони українських очей сьогодні звернені до Віктора Ющенка як до надії нації. Чи витримає він випробування людською вірою, на додаток до всіх інших труднощів, які ця мужня людина вже подолала у своєму житті і продовжує долати щоденно?

Як розповіла одна з членів команди В. Ющенка, що супроводжувала його під час візити, кожному новому працівникові свого апарату при першому знайомстві Віктор Андрійович дає таку настанову: „Найголовніше – пам'ятайте очі людей, які дивилися на нас на Майдані!". В цій настанові – мудрість провідника, який черпає свою силу від рідної землі та від людей, серед яких він виріс. Саме тому Віктор Ющенко – справжній Народний Президент, і тому народ йтиме за ним надалі.

Руслана Лижичко співала в Ізраїлі

У перші весняні дні на Святій Землі зацвів мигдаль, ромашки та конюшина. Головною ознакою березневих днів стало повсюдне ритмічне наспівування гуцульського „шиді-ріді-дана", поява молоді в синьо-жовтих краватках, хустинках та в сорочках з написом „Руслана". До Ізраїлю приїхала переможниця минулорічного пісенного конкурсу „Евробачення" Руслана Личижко зі своїми друзями з танцювального ансамблю „Життя". Вони взяли участь у заключному конкурсі співаків, які боролися за право представляти Ізраїль на „Евробаченні-2005", що відбудеться в Києві у травні цього року. Вони взяли також участь у програмі місцевого телебачення, дали прес-конференцію, зустрілися з представниками української діяспори та відвідали святі християнські місця Єрусалиму. Світлана Глаз взяла у Руслани інтерв'ю для „Свободи".

– Мета вашого приїзду на Святу Землю?

– Щоб підтримати представника Ізраїлю, який поїде на конкурс „Евробачення". Мені було несподівано, але безмежно приємно, коли Ізраїль віддав за Україну 12 голосів на пісенному конкурсі в Стамбулі. Журналісти запитували, як нам вдалося „завоювати" територію від Туреччини до Ісляндії? І коли я слухала на заключному конкурсі ізраїльських співаків, для себе відзначила молоденьку дівчину з чудовим голосом і прекрасною зовнішністю – Шірі Маймон. І я не помилилася: саме вона приїде до Києва з авторською композицією „Загублена тиша". Я обов'язково підтримаю її.

– Яка ситуація з проведенням конкурсу „Евробачення" в Україні?

– З огляду на те, що Україна була зайнята виборами, комітет проведення конкурсу не міг функціонувати сповна. Діяла лише та команда, яка здобула перемогу в Стамбулі на чолі з головою української делеґації Павлом Грицаком. Під час „помаранчевої революції" в кінці минулого року була ситуація, коли „Евробачення" могли перенести до іншої країни. На щастя, цього не сталося, і я вдячна оргкомітетові, що конкурс залишили за Києвом. Сьогодні Президент В. Ющенко контролює підготовку до конкурсу. Конкурс відбудеться обов'язково. Стосовно гурту, який представлятиме Україну, то гуцульський дует „Ґринджоли" для мене несподіванка, адже вони обійшли чимало відомих і талановитих претендентів. Пісня відома, вона звучала на Майдані Незалежности. Для мене особисто вона зворушлива, як символ революції, змін на краще. Але я вважаю, що політику і музику слід розділити. „Евробачення" – це музичний конкурс, і потрібно максимально сконцентруватися навколо пісні.

– Руслано, як вам Ізраїль?

– У мене тут багато знайомих, друзів з „Евробачення", і я маю певну інформацію про ситуацію в країні. Ізраїльтяни відкриті до спілкування. У нас багато спільних тем в музиці, дякуючи тому, що, скажімо, ритми гуцульські, балканські, болгарські, турецькі простежуються в піснях та сучасних ізраїльських композиціях. І нам завжди є про що говорити. Мені особисто подобається етнічна пісня. Крім того, Свята Земля... Кожний її камінець дихає історією, минулим. Це і дивує, і надихає.

Руслану тепло зустрічали на Святій Землі. Тут вже вийшов її новий диск, виданий прихильниками її таланту.

В ООН піде мова про Чорнобиль

Українська громада запрошена до участи в конференції ООН про Чорнобиль

Д-р Христина Дурбак, організатор конференції, з послом Кензо Ошимою

НЮ-ЙОРК. – На 26 квітня припадає 19-та річниця аварії на Чорнобильській АЕС в Україні. Щоб знову освідомити світ про згубні наслідки Чорнобильської аварії, ця тема буде порушена на 14-ій Міжнародній конференції про здоров'я та довкілля: „Ґльобальні партнери для ґльобальних рішень" у будинку секретаріяту ООН (1 авеню і 45 вулиця) у конференційній залі 4, у четвер, 28 квітня, від год. 10-ої ранку до 6-ої вечора. Загальна цьогорічна тема конференції „Єдність політики для дії з метою розвитку тисячоліття". Конференцію організують „World Information Transfer", Постійна місії України та Хорватії при ООН.

28 квітня порядок денний включає відео-конференцію з Чорнобильського центру міста Славутича в Україні. На ній буде обговорено вплив радіяційних викидів на здоров'я людей. Також під час конференції Посол ООН Кензо Ошима з Японії говоритиме про тривалі наслідки Чорнобиля. Посол Валерій Кучинський, представник України в ООН, і експерти здоров'я та довкілля з України також братимуть участь у програмі згаданої конференції.

Обговорюватиметься проблема ВІЛ/СНІД-у (HIV/AIDS) в Україні.

Під час полуденку на конференції буде представлено 5 стипендійних нагород „Фонду Катерини Ковшевич" для студентів з України, які намагаються здобувати університетську освіту.

Участь у конференції безкоштовна, проте необхідна реєстрація для вступу до будинку Головної квартири ООН. Будь ласка, присилайте зголошення електронною поштою на: wit1986@aol.com або факсом на число (212) 686-2172.

Нова праця про Василя Ґренджу-Донського

В. Пагиря, „Тернистий шлях поета". До 30-річчя смерти Василя Ґренджі-Донського. Мукачево, 2004. – 48 стор. – Тираж 100 прим.

Видавництво „Карпатська вежа" в Мукачеві відзначило 30-ліття смерти найвизначнішого закарпатоукраїнського поета Василя Ґренджі-Донського (1887–1974) виданням брошури Василя Пагирі „Тернистий шлях поета". В першій частині автор подав дев'ять статтей про поета та його дочку Зірку, публікованих в пресі Закарпаття та лондонському журналі „Визвольний шлях" в 1992–2001 роках. Автор підкреслює, що В. Ґренджа-Донський був першим закарпатським поетом, який почав писати українською літературною мовою. Чимало уваги В. Пагиря приділив „терновому" життєвому шляху поета, репресованому чехословацькою та угорською владами, але довго не визнаному на рідних землях, бо національне спрямування його поезії аж ніяк не збігалося з інтернаціональним характером комуністичної ідеології. Є тут і рецензія на поему поета „Червона скала" та на 12-томник його творів, виданих в Ню-Йорку. Окремою вкладкою в праці подано 14 невідомих фотографій, здебільшого із перебування В. Ґренджі-Донського та його дочки в Мукачеві 1970, 1973 та 1997 роках.

В другій частині В. Пагиря вперше опублікував уривки з листів Зірки Ґренджі-Донського до нього, її спогади про батька та описи її подорожей у Словаччину та Закарпатську Україну в 90-их роках. Ця частина відзначається щирістю і безпосередністю. Зірка пише про безмежну любов і повагу до батька, який був для неї недосяжним зразком, хоч, силою обставин, прожила з ним разом не так вже й багато часу. З не меншою щирістю вона пише і про свою нерідну матір Марію, яка після розлуки батька з її матір'ю-угоркою стала для неї не лише зразковою матір'ю, але й великою опорою та помічницею батька.

Справжньою перлиною мемуарної творчости Зірки Ґренджі-Донської є її спогад „Чому я не поетеса?" про те, як її перший вірш було опубліковано у закарпатській пластовій газеті під псевдонімом Оксана Чорногірська, а батько (не підозріваючи, що це вірш його доньки) покритикував його. „Більше в житті я не пробувала писати вірші. Це була моя перша і остання спроба, яка закінчилася так катастрофічно! Батькові я до його смерти не прозрадила таємниці, хто була та Оксана Чорногірська".

Брошура В. Пагирі закінчується фрагментами досі не опублікованих листів В. Ґренджі-Донського до автора (1963–1972). В. Ґренджа-Донський аж ніяк не погоджувався з тоталітарним комуністичним режимом на рідних землях і, на відміну від інших, не йшов на компроміс з неправдою, твердо вірячи в перемоги правди. Про це свідчить хоча би його лист до В. Пагирі від 8 грудня 1968 року, в якому поет писав з Братислави: „Мої спогади", підготовані до друку, рецензували Михайло Мольнар і Єва Біс. Видати їх у вас на Закарпатті не легка справа. Написав я їх об'єктивно, згадав імена, які у вас не популярні, а фальшувати історію не хочу, тому вони у вас вийти не можуть... Нехай цей твір залишиться в рукописі. Прийде час, і наші історики його відшукають" (с. 45–46). Поет мав повну рацію. На Закарпатті вийшли не лише „Спогади" В. Ґренджі-Донського, але кілька солідних видань його творів.

Появу книжки В. Пагирі слід щиро привітати. Шкода, що вона вийшла таким малим тиражем – 100 примірників.

Микола Мушинка

Гастролі Київської молодіжної оркестри та хору у США

Наталія Степаненко зі сином Андрійком, за нею – Мет МекМерін і музиканти його оркестри – 12 березня 2005 р.

Понад 43 дні (6 тижнів) мандрувала у США Київська молодіжна оркестра і хор. 66 музикантів дали 29 концертів у багатьох штатах Східного узбережжя – в Пенсильванії, Північній та Південній Каролайні, Джорджії, Тенесі, Мериленді, Вірджінії, Місісіпі.

В серпні 2000 року 14 молодих людей з церкви св. Трійці у Києві організували хор, який пізніше переродився на повноцінний, великий хор та оркестру (понад 100 музикантів).

Головний ініціятор та організатор оркестри та хору – молодий диригент Мет МекМерін, відомий в Україні, до речі, як син Роджера МекМеріна, організатора і диригента Київської симфонічної оркестри та хору. Священик, музичний директор великих Пресбітеріянських церков в Америці, в свій час був організатором камерної оркестри в Даласі, працював на посаді співдиректора „Симфонії віртуозів" на Фльориді. На запрошення диригував „Месією" Генделя у Токіо з оркестрою Нової японської філярмонії, яку організував відомий диригент світу Сейжі Озава.

У 1992 році, в період грандіозних змін в Україні, Роджер МекМерін з дружиною Діяною та сином Мето, вперше відвідали Україну. Тоді Роджер диригував „Месією" Генделя, твором, що не виконувався протягом радянського часу в Україні та Росії.

У 1993 році він та його дружина залишили життя в Америці і переїхали в Київ, де вже 13 років живуть і працюють. Відтоді Роджер, що організував Київську симфонічну оркестру та хор, дав понад 100 концертів, диригував виконанням більш як 60 великих музичних творів, зробив багато радіо- та телезаписів. За останнє 10-ліття його колектив виступав у відомих концертних залах Америки, зокрема у Ню-Йорку, Клівленді, здійснив 19 записів з творами Баха, Моцарта, Генделя та ін.

В той час, коли батьки працювали в Києві, Мет здобував музичну освіту в Північній Каролайні. Він одержав стипендії на навчання з музичного та театрального мистецтва. У 2000 році Мет повернувся в Київ продовжувати музичну освіту та вивчати мову України.

В рік прибуття до Києва він очолював хор церкви св. Трійці та організував Київську молодіжну оркестру та хор. Під його керівництвом прозвучали „Реквієм" Моцарта, „Ромео і Джульєта" Чайковського, „Ґлорія" Вівальді та інші твори.

У 2003 році відбулася перша концертна тура до США, де колектив дав понад 30 концертів у 28 різних залях університетів, шкіл, церков.

Друга концертна тура 2005 року принесла багато позитивного і радісного. Молоді музиканти, що тільки починають свою кар'єру (випускники спеціялізованої музичної школи ім. М. Лисенка в Києві, студенти Національної музичної академії ім. П. І. Чайковського, де я викладала понад 12 рокі, та ін. закладів) – завдяки участі у турне випробують свої творчі сили, мають можливість продемонструвати українську музичну школу, свій талант.

Така тура надає можливість молодим людям з України відкрити для себе далеку, майже недоступну для багатьох країну, побачити себе в контексті різних рівней життя, творчости, спілкування, вивчити трохи мову, заробити, що також дуже важливо, трохи грошей. Але й головніше, це й надзвичайний досвід – відчути себе в концертній атмосфері.

Цей досвід загартовує, вчить, коректує, вносить дуже живу „ситуацію" у життя молодих музикантів. Відбувається не тільки музична програма, а й людська – від серця до серця, що існує в кодексі „Music Mission Kiev". Християнська ідея – через міжнародну мову музики з'єднати серця людей, засвітити їх душі та обличчя.

Місія „Music Mission Kiev" була організована батьками Роджером та Діяною і принесла багато надії знедоленим в Україні. Місія звертається до дітей, сиріт, вдів та хворих. В 2000 році вона запросила багато дітей (зараз вже більше 1300) до християнського дитячого клюбу, де діти вивчають Біблію, танці, прикладне хорове мистецтво та англійську мову. У місіонерську акцію входить також і медична програма, в якій інша американська сім'я – докторів Джима та Маріяни Пейпонів практикує в Україні педіятричну допомогу для сімей з Америки, які вирішили усиновити чи удочерити дітей з України. Сім'я Пейпонів також живе в Києві, а син Джима та Маріяни грає в оркестрі Мета.

Один з концертів цьогорічного турне відбувся 12 березня у Вірджінії. Зібралась велика авдиторія – американці, українці, що вивчають культуру, релігію, мову України. Були представлені американські композитори та аранжирувальники, російські композитори Римський-Корсаков, Чайковський, Рахманінов, великий клясик Моцарт, і.... тут бажано було б назвати українських композиторів, але була тільки одна композиція з абстрактною назвою „Українська народна музика"... На протилежність багатьом вишиванкам, українська музика майже зовсім не прозвучала в концерті. Але хто ж, як не природні українці, краще виконали б рідну музику, з якою вони виростали?

Це здивування до програми не змінило в цілому відчуття свята, що молоді музиканти привезли з України.

Наталя Степаненко

Концерт Ангеліни Ґаделії з Ротко-квартетом в МАТІ

НЮ-ЙОРК. – Недільна музична серія МАТІ Українського Інституту Америки представляє твори українських композиторів у виконанні американських ансамблів та артистів-дебютантів сцени. Недільний концерт 3 квітня пройшов під титулом „Антологія української та американської камерної музики", з участю струнного квартету ім. Ротко та піяністки Ангеліни Ґаделії.

Струнний ансамбль „Ротко" представив музику американського неоклясика Самюеля Барбера, зігравши його прославлений „Квартет опус 11". Цей твір, написаний в 1936 році і вперше виконаний на фестивалі в Зальцбургу, Австрія, мав такий успіх, що ім'я Барбера негайно стало відомим серед европейської та американської публіки. У складі ансамблю в концерті брали участь Дейвид Боулін, Елізабет Вайзер – скрипки, Маія Папач – альт та Кляра Лі – чельо.

В українському репертуарі головну ролю грала талановита дебютантка Ангеліна Ґаделія. Вона почала вчитись гри на фортепіяно з п'ятого року життя в Херсоні. По переїзді до США закінчила музичну школу Джулярд в 2003 році, а тепер є повною стипендіяткою у Манес-коледжі Ню-Йорку. Ґаделія з Ротко-квартетом виконала фортепіяновий квінтет Валентина Сильвестрова, написаний в 1961 році, коли композитор був на 5-му курсі композиції в Київській консерваторії. Цей квінтет дав Сильвестрові розголос в Европі, за що він був виключений зі Спілки композиторів України.

У виконанні квінтету видно було провідну ролю піяністки, що своїм м'яким туше відтворила ліричні мелодії та приневолила учасників квартету до досконалого відтворення делікатних, як подих, мелодій. На закінчення прозвучало „Перше тріо" Бориса Лятошинського, написане в 1922 році, що стало первістком цього жанру в музиці придніпрянської України. Перше виконання відбулося 20 січня 1923 року в залі Київської консерваторії. Гнучка мелодія приваблює поетичністю почуттів, а її проведення написано для скрипки, яка здатна передати найтонші нюанси людських емоцій. Тут проявилися артистичні відчуття всіх виконавців, скрипаль Боулін ширяв своїм звуками у високих реґістрах та поетично відіграв важливі теми. Челістка Лі експресивно виконала свою партію, демонструючи відданість камерній музиці. Піяністка Ґаделія виповнила свою гру вогненними пасажами.

Богдан Марків

Статус „офіційної" для російської мови - це небезпека для української

На сторінках української преси в Америці появилось багато відгуків, дискусій щодо пропозиції соціяліста О. Мороза на державному рівні визнати офіційною російську мову. Що це значить, я, вчителька української мови і літератури з 43-річним стажем, дуже добре знаю. Не буду зупинятися на хронології нищення всього українського – указів Петра І, Катерини ІІ, валуєвських циркулярів, емських указів, а згадаю пару постанов Сталіна, ЦК КПСС і УССР, які змусять декого подумати, яку мову треба захищати на рідній землі.

У 1933 році „великий мовознавець" Сталін вліз в українську абетку і викинув літеру „Ґ". 13 березня 1938 року видав постанову про обов'якове вивчення російської мови в усіх республіках. Що було з людьми, котрі любили свій край і свою материнську мову, всім добре відомо.

З 1973 року почалася брежнєвсько-сусловська денаціоналізація. 31 жовтня 1973 року виходить постанова ЦК КПСС і Ради Міністрів СССР „Про заходи з дальшого вдосконалення вивчення і викладання російської мови в союзних республіках". Буквально через два дні – 2 листопада 1973 року – постанова Ради Міністрів УССР, ч. 518 „Про заходи з дальшого вдосконалення вивчення і викладання російської мови в загальноосвітній школі УССР".

11 листопада 1978 року газета „Радянська освіта" надрукувала постанову ЦК КПУ „Удосконалювати вивчення і викладання російської мови в загальноосвітніх школах і (*сфера впливу поширилась*) вищих навчальних закладах республіки". Через деякий час здогадуються, що пропущені училища, технікуми. Видається наступна постанова.

Пляномірно здійснювались вишкіл і перевишкіл кадрів з російської мови, видавались два фахові журнали, в той час „Українська мова в школі" і „Українська література в школі" злились в один журнал.

З другого півріччя 1980–81 навчального року виходить наказ про вивчення російської мови в садочках і в школах з першої кляси. При цьому кляси діляться на підгрупи, вчителі російської мови отримують платню на 15 відс. вищу від інших педагогів, у російських школах учні поголовно звільняються від вивчення української мови. Внесені зміни у навчальні пляни – 1 година на тиждень української мови, 3 години – російської мови.

26 травня 1983 року виходить ще одна постанова, ч. 473 – „Про додаткові заходи з поліпшення вивчення російської мови в загальноосвітніх школах та інших навчальних закладах союзних республік". Союзні ж республіки видавали постанови на постанови – денаціоналізація йшла скорим кроком.

Україна не мовчала. Била на сполох Спілка письменників України. Зокрема 20 червня 1987 року наш незабутній Олесь Гончар написав лист до Щербицького про загрозливе становище української мови, про зникнення українських шкіл (*статистику цього явища подав поет Дмитро Павличко на IX з'їзді письменників України у 1986 році*), про зменшення україномовної (особливо дитячої) літератури.

26 жовтня 1989 року разом з Павличком, Драчем, Мушкетиком на засіданні Верховної Ради О. Гончар благав депутатів підтримати проєкт закону про мови. І 29 жовтня „Закон про мови в УРСР" було прийнято. Він діє досі, хоч вже давно нема УССР. А мовне питання не сходить з порядку денного.

Драматург Єрмолова (*газета „Америка", 26 лютого ц. р.*,) доводить, нібито 70 відс. українців розмовляє російською, а 8 мільйонів громадян України вважають її рідною. Звідки їх так багато взялося? Чи не політика партії „старшого" брата постягала їх на українську землю з усіх-усюд, формуючи „українські кадри? То ж тепер, у своїй хаті, на побутовому рівні хай собі говорять, а державну мову хай потрудяться вивчити! Так робиться у багатьох державах світу, зокрема і в гостинній Америці. Закони тут писані абсолютно для всіх. Не знаєш державної мови – займаєш відповідне місце в суспільстві. І ніхто не обурюється!

То чому дозволяє наша держава росіянам здіймати такий крик на нашій землі? Та ж ніхто не сліпий, не глухий і добре бачить, яка „кривда" їм діється у нас. Я повністю підтримую в дискусії Олександра Ірванця (*„Дискусія про статус російської мови в Україні", „Америка, 26 лютого ц. р.*).: якщо яка мова й потребує захисту в Україні – то це українська. А вищенаведені факти нищення української мови (були ще постанови ЦК КПСС у 1989 році „Про законодавче закріплення російської мови як загальнодержавної", у 1990 році Верховна Рада СССР прийняла „Закон про мови народів СРСР", де російській мові надано статус офіційної – останні подихи СССР) свідчать: якщо російська мова стане другою державною в Україні або отримає подібний статус , то це буде тяжкий злочин проти української мови.

Подаю статистику шкіл в Україні, представлену Д, Павличком на IX з'їзді письменників України. Це стан на 1986 рік, але, повірте, що за 14 років незалежности України мало що змінилося.

	Число укр. шкіл	російських
Вінниця	10	21
Донецьк	жодної	146
Луганськ	жодної	60
Дніпропетровськ	9	125
Житомир	14	16
Ужгород	12	5
Запоріжжя	1	95
Івано-Франківськ	18	6
Кіровоград	4	17
Симферополь	жодної	33
Львів	66	26
Миколаїв	жодної	51
Одеса	3	90
Полтава	19	16
Рівне	15	9
Суми	3	20
Тернопіль	20	3
Харків	2	156
Херсон	5	49
Хмельницький	9	7
Черкаси	5	19
Чернівці	15	23
Чернігів	2	24
Київ	34	152

Чи потрібні ще якісь докази, щоб показати як росіянам „зле" в Україні?

З повагою –
Оксана Шараневич,
учителька Школи українознавства,
членка 33-го Відділу СУА ім. Лесі Українки в Пармі

Судилище в Капустині

В минулому році у „Свободі" вже вміщувалися нариси Ісаака Вайншельбойма про українських художників. Сам він теж маляр-аматор, професійно працював адвокатом, брав участь в Другій світовій війні як вояк піхоти, тепер проживає в Брукліні. І. Вайншельбойм надіслав розділ з своєї майбутньої книжки „Нотатки адвоката", який вміщуємо.

Це було в 1950-их роках... Наприкінці серпня в селі Капустині біля Старокостянтинова в Хмельницькій області мало відбутися виїзне показове засідання районного суду в справі двох мешканців села, яких звинувачували у крадіжці 32 кілограмів колгоспного зерна. Коли ми приїхали до колгоспного клюбу, де мав відбутися суд, то побачили, що уся площа заповнена людом. Усі мовчки стояли в глибокому сумі, як темно-сіра брила. Готуючись до судового розгляду, я дізнався, що показове засідання викликане не самою крадіжкою, яка врешті була незначною, та й потреби в показовому суді не було, тому що правопорушень в цьому селі не траплялось. Більшість мешканців села належала до баптистської церкви, переслідуваної комуністичною владою. Шукали приводу для розправи над віруючими, і така нагода трапилася. Головний звинувачуваний був проповідником.

Коли до вщерть заповненої залі ввели арештованих, припинився шепіт і запанувала тривожна тиша. В задніх рядах почулася тиха молитва. Це було незвично для судових засідань, і секретар суду проголосила з відчутним хвилюванням:

– Встать, суд ідьот!

Головою суду був чоловік з жорстким квадратним обличчям, який з готовністю виконував накази влади. Він скоромовкою прочитав звинувачення і задав передбачене процедурою запитання:

– Чи визнаєте себе винними?

В тиші зали пролунало:

– Ні!

Прокурор, маленький, худорлявий, з сірим невиразним обличчям, аж підскочив:

– Як це? Адже на слідстві ви визнали себе винними!

Старший за віком підсудний сказав:

– Ми визнаємо, що узяли два пуди зерна, яке нам належало за важку працю. У нас вироблено багато трудоднів, колгосп перевиконав усі поставки державі, а нам хліб не видають. Вдома у кожного з нас - голодні діти.

Прокурор перервав підсудного:

– На слідстві ви сказали, що вдома зважили принесене зерно. Навіщо ви це зробили?

– Щоб знати, скільки треба повернути колгоспові, щойно ми доживемо до розрахунку з людьми. Вагу зерна я сказав дільничному міліціонерові і свідкам, які були з ним.

Присутній на суді дільничний інспектор міліції це підтвердив. Він також сказав, що в цьому селі взагалі крадіжок немає, ніхто навіть дверей в хатах не зачиняє. Прокурор у своїй звинувачувальній промові, зриваючись на крик, наполягав на антисуспільній діяльності баптистів, говорив про той „розклад", який вони вносять в сільське життя, нібито неґативно впливаючи на молодь. Мені було тяжко це слухати: при поширених на селах крадіжках, пияцтві і бійках саме баптистське село Капустин могло служити за приклад громадянської покори. У своїй промові я намагався довести, що в цьому випадку йшлося не про присвоєння зерна, а про вимушене його позичення з току, щоб нагодувати голодних дітей. Але суддя наперед знав вирок: чотири роки позбавлення волі для кожного. Стояла тиша, усі в залі розуміли, що це було покаранням за віру. Як адвокат, я запропонував своїм підзахисним подати скаргу на рішення суду. Вони відмовились зі словами: „На все Божа воля". Я подав скаргу від себе, але вирок не змінили.

Відтоді минуло багато років. У Москві я стояв в черзі біля Посольства США, щоб подати заяву на виїзд до Америки. Раптом до мене звернувся немолодий чоловік:

– Я з Капустина. Ви були моїм адвокатом.

Ми пригадали судове засідання, поговорили про надію вирватися з СССР.

– Дякую вам за все. Хай щастить, – сказав віруючий і ми обнялися.

Виступ Президента...

(Закінчення зі стор. 7)

ускладнення. Інтеграція України – не проблема, а великі можливості, які відкриваються перед нашою цивілізацією.

Вступ України до Євросоюзу – це подолання поділів Європи, це нова потужність нашої цивілізації.

Вступ України до Альянсу – це якісно новий рівень стабільності на стратегічно важливому просторі від Варшави до Тбілісі і Баку.

Природно, що я говорю про нові можливості саме тут, у Вашингтоні. Сполучені Штати, як ніяка інша країна, завжди керувалися у своїй політиці ідеями свободи, а не лише бажанням зберегти баланси сил та інтересів. З часів Президента Вілсона цей великий ідеалізм давав Європі сили і мужність для історичних змін.

Президент Рейган захищав ідеали свободи, коли перед Берлінською стіною звертався до Михайла Горбачова: „Зруйнуйте цю стіну, пане президенте“. Президент Буш-старший втілював ці ідеали, коли підтримав об'єднання Німеччини. Президент Клінтон нагадував про них, коли підтримував вступ східноєвропейських країн і країн Балтії до НАТО.

Вірю – Америка і сьогодні готова до великих рішень.

У мене немає сумнівів – ми отримаємо підтримку в нашій праці і наших прагненнях. Ми не хочемо нових стін у Європі. Переконаний – ви також цього не бажаєте!

Шановні друзі!

Мета мого приїзду до США – нова якість україно-американських стосунків. Нашим спільним інтересам відповідають не потепління, що чергуються з охолодженнями. Нам потрібна нова атмосфера довіри і партнерства. Нова Україна пропонує Америці справді стратегічне партнерство.

Наші з Президентом Бушем зустрічі засвідчили – Україну розуміють і підтримують. Настав час реальних кроків назустріч один одному.

Перший крок. Нам потрібно поховати релікти часів холодної війни.

Панове сенатори і конгресмени! Я звертаюся до вас – відмініть поправку Джексона-Веніка, зробіть цей крок назустріч Україні, подолайте цю стіну.

Крок другий. Нова українська влада безпрецедентно відкриває український ринок, радикально зменшує митні обмеження. У відповідь ми чекаємо від США скасування обмежень для українських товарів на американському ринку. Закликаю вас зробити цей крок.

Крок третій. Відмова визнати за українською економікою ринковий статус є анахронізмом. Українські виробники позбавлені тих прав, якими користуються їх конкуренти. Настав час відновити справедливість. Три дні тому Україна офіційно звернулася до Уряду Сполучених Штатів з проханням надати українській економіці ринкового статусу. Ми звертаємося з проханням зробити це до осені.

Крок четвертий. Вже до листопада цього року Україна має стати членом Світової організації торгівлі. Прошу у найближчі місяці підтримати наш вступ до СОТ.

Крок п'ятий. Ми запрошуємо Сполучені Штати вже цього року задіяти всі політичні, фінансові та технологічні ресурси для зведення нового укриття над зруйнованим реактором Чорнобильської атомної станції. Прошу Конгрес підтримати відповідні програми.

Крок шостий. Ми хочемо, щоб у американських університетах щороку навчались за спеціальними програмами по 2 тисячі українських студентів протягом наступних 5 років. Прошу Конгрес США профінансувати такі програми для України.

Крок сьомий. Україна зі свого боку погодилася на скасування візового режиму для громадян США. Прошу американську владу якнайшвидше зробити аналогічний крок для українських студентів, політиків, бізнесменів.

Крок восьмий. Від імені України прошу включити її до числа учасників програми „Виклик тисячоліття“.

Слідом за цими першочерговими кроками ми можемо зробити і багато інших. Для цього у нас є можливості у різних сферах.

Ми вітаємо інвестиції в українську економіку і готові створити найсприятливіший клімат і для американських, і для всіх інших інвесторів. У наших спільних інтересах – багато „історій успіху“ американського бізнесу в Україні.

У США і України є спільні стратегічні інтереси. Ми єдині у головному: всюди, де можемо, ми готові підтримати свободу і демократію. Ми готові до такої відповідальності, бо знаємо: якщо у когось відняли свободу – її відняли у нас.

11 років тому моя країна добровільно відмовилася від третього за розміром у світі ядерного арсеналу. Україна зробила світ безпечнішим. Час показав – наш вчинок не завжди отримував ту оцінку, на яку він заслуговував. Але ми готові і далі спільно протидіяти загрозам, які несе розповзання зброї масового ураження, ракетних і ядерних технологій.

Україна буде надійним партнером Америки у війні з тероризмом. Переконаний – його вдасться перемогти, і не лише силою зброї.

Наш обов'язок – викорінити корені тероризму. Нам під силу завдати поразки ідеології, що живить його – ідеології ненависті. Я глибоко переконаний – прийде час і в словниках народів світу термін «тероризм» буде супроводжуватись позначкою «проблема вирішена». Таку ж позначку людство поставить і коло інших ганебних понять, таких як расизм, дискримінація, рабство.

Ми вже бачимо перші результати в Іраку, де українські солдати ризикують життям поруч з американськими. Україна готова і далі допомагати демократично обраному урядові цієї країни у вирішенні питань економіки і безпеки.

Поле тем для нашого діалогу – невичерпне. Мені хотілося б, щоб першу скрипку у ньому грала громадська дипломатія. Перед від'їздом до США я отримав листа від групи авторитетних українських і американських організацій, які вже пропонують актуальні теми для розширення діалогу. Такі ініціативи варто підтримувати.

Шановні пані та панове!

Джон Кеннеді присягнув від імені Америки цілому світу: „Ми заплатимо будь-яку ціну, витримаємо будь-який тягар, зустрінемо всі труднощі і підтримаємо всіх друзів і протистоятимемо всім ворогам для успіху свободи“.

Я приєднуюсь до цих слів від імені України. Мені дали це право люди, які вистояли на промерзлому Майдані Незалежності.

Україна вільна і буде такою назавжди.

Громадяни України здобули свободу завдяки своїй мужності і підтримці друзів з усього світу. У ці дні хочу згадати одного з них – Папу Іоанна Павла II Великого. Він сказав нам: „Іти дорогою правди буває дуже важко. Але ніколи не буває неможливо“. Ми стали на цю дорогу і не звернемо з неї.

Разом нас багато, нас не подолати!
Нехай Бог благословить Америку!
Нехай Бог береже Україну!
Дякую за увагу.

НОВІ ВИДАННЯ

Тисова – типове галицьке село

Під таким заголовком появилася в 2004 році, у видавництві А. М. Ригуса в Самборі на Львівщині, 232-сторінкова книжка Миколи Коса. Це спогади мешканців села Тисової, їхні життєписи, а також документи, що стосуються організаційної структури Української Повстанської Армії.

Ця документальна книжка вийшла завдяки уродженцеві Тисової Осипові Левицькому (Петришин). Нині він житель США, колишній член громадських товариств „Сокіл", „Просвіта", учасник визвольних змагань 1943–1947 років, член УПА, який брав участь у запеклих боях проти большевицько-польських загарбників.

Село Тисова знаходиться на віддалі двох миль на північний захід від Перемишля. Автор з великим пієтизмом змальовує своє село і його мешканців. В розділі про освіту і культуру згадує про письменника Осипа Лівчака, першого в світі винахідника діяскопа, яким користуються до сьогоднішнього часу. Паризька Академія Наук нагородила його за це золотою медалею. Культурну працю Осипа Лівчака продовжував його брат священик Мартиньяк Лівчак.

Великих зусиль у розвитку сільського господарства, економіки, а особливо національної свідомости серед земляків доклав парох Володимир Гинилевич в 1990 році. З його іменем пов'язана успішна боротьба з пияцтвом в селі. Велику увагу приділяв він освіті, навчав селян ефективних способів ведення сільського господарства, обробітку грунту, вирощування садів, розвитку бджільництва. За його ініціятивою засновано читальню „Просвіта". Слідами о. Гинилевича пішов його син Степан.

До 1930 року вихованням гімназійної та студентської молоді займався Пласт. Коли восени 1930 року польська влада заборонила Пласт за те, що, мовляв, у ньому готувалися кадри для ОУН, частина пластунів продовжувала працю в напівлегальних умовах, у заснованому в 1924 році краєзнавчому товаристві „Плай". Більшу частину молоді перейняло Юнацтво ОУН. Степан Гинилевич – колишній член Українських Січових Стрільців, студент Українського тайного університету і член УВО. Він був довгі роки головою студентського товариства „Молода Громада" в Перемишлі.

Великий вклад у розвиток шкільництва і культури села вніс Михайло Ломацький. Будучи директором школи у 1922–1930-их роках, майже 20 своїх книжок Ломацький присвятив рідному краєві.

В роки Другої світової війни полишена напризволяще міжнародною спільнотою Україна стала ареною запеклих боїв між двома найжахливішими тоталітарними режимами XX століття і змушена відстоювати своє право на існування в нерівній боротьбі проти нацистської Німеччини та большевицької Москви. На території Закерзоння для оборони українського населення від нападу польських банд та червоних партизанів в багатьох населених пунктах створювались групи Самооборони – Кущові Відділи. Такий Відділ був створений і в Тисовій, до нього ввійшла майже вся молодь села.

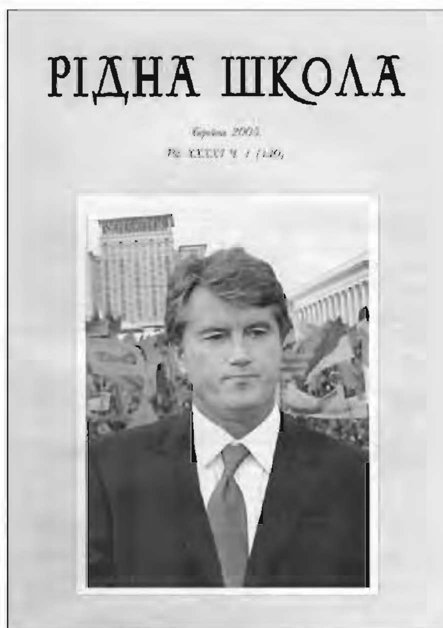
В січні 1945 року на базі цього Відділу та сотні „Ворона" організовується сотня „Ударники", командиром якої став мешканець Тисової Григорій Янківський (псевдо „Ластівка").

Тисова була ідеальним місцем для партизанських дій. Село гостинно приймало повстанців у своєї господи і ділилося з ними тим, що мало. Тисова стала однією з партизанських столиць Перемищини.

В книжці подані списки мешканців, які були в УПА, описи боїв в районі Тисової, спогади про депортацію, про зрадників, бо й такі були... Історія села Тисова дуже повчальна і є цінним вкладом до мемуаристики наших визвольних змагань після Другої світової війни.

Д-р Роман Барановський,

Провідна тема – революція в Україні

Вийшло друком березневе число часопису „Рідна школа" – перше в 2005 році. Природно, що його провідною темою стала „помаранчева революція" в Україні. Розділ відкриває стаття І. Пасемка „Помаранчева революція на Майдані Незалежности в Києві", автор якої був учасником історичних подій. Подано також промову Президента України В. Ющенка на Майдані, огляд повідомлень засобів масової інформації про події в Україні.

Шкільним проблемам присвячені публікації члена Міжнародної науково-координаційної ради з проблем українознавства Івана Пасемка „Чинники буття українского народу в системі українознавства" (за матеріялами XIII Міжнародної науково-практичної конференції), Надії-Людмили Хойнацької „Педагоги „четвертої хвилі" в школі українознавства: позитиви і негативи", Лесі Паславської „Золотий ювілей Школи українознавства в Гартфорді", Зоряни Карпи-Стельмах „Різдвяний передзвін" та інші. На допомогу вчителям історії Юрій Гаєцький подав статтю „Гетьман Іван Мазепа (1687 –1709)". Є спомин Петра Одарченка про проф. Олега Зуєвського – педагога і дослідника. Вміщено також ряд інформаційних матеріялів, зокрема про підручники, видані Шкільною радою. З питань передплати шкільного часопису можна звертатися до редакції на адресу: P.O. 391, Cooper Station, New York, NY 10276-0391.

Л. Хм.

Д-р О. Мороз, „Думки, концепції, дії"

У монографії економіста і футоролога д-ра О. Мороза, зібрано матеріяли з його публікацій та документів, що стосуються України. Надруковані у різні часи, по різні боки Атлантичного океану, деякі з першоджерел є малодоступними для дослідників. Використано витяги з ділового листування, газетні матеріяли, в тому числі з регіональних часописів, а також уривки з виступів, інтерв'ю тощо. Викладені думки поєднано ідеєю створення модерної української нації на засадах збереження та примноження її інтелекту. Книжка коштує 10 дол. з пересилкою та можна її набути за адресою: Dr. O. Moroz, 102 Steven Street, Kerhonkson, NY 12446-2940. Тел. 845-626-4533, e-mail: omoroz@prodigy. net

Літопис музею продовжується

Саме у цьому році, коли Національний музей у Львові відзначає своє століття, здійснено видання „Літопису Національного музею", як продовження видання, що було започатковане ще у 1934 році, а після перерви, викликаної воєнними подіями, відновлене у 2000 році завдяки фінансовій допомозі Христини Дибуляк-Чорпіти, власниці приватної мистецької галерії у Філядельфії.

„Літопис" – надзвичайний вклад в історію музею – містить перелік його цінних збірок, а також мистців Львова, що впродовж довгих років працюють у музеї, його провадять та вкладають у його розвій усе своє мистецьке знання та набутий студіями чи зацікавленнями досвід.

У першому числі чотирьох випусків знаходимо передрук із давних видань за 1934, 1935, 1936, 1937 і 1938 роки, які подають історично важливу картину діяльности музею, а перш усього – мистецьких виставок, які в цих роках там відбувалися. Багато довідуємося також про тих, хто в передвоєнних роках там працював, зокрема про довголітнього директора національного музею І. Свєнціцького. У кожному числі „Літопису" знаходимо цікаві репродукції картин, дарованих музеєві, як також звіти з його діяльности, новини про поодиноких мистців, інформації про подарунки музеєві, грошові датки.

Передрук перших томів „Літопису" дає нам тепер важливий архівний матеріял із списками подарованих картин, зустрічей та інших імпрез, які відбувалися з ініціятиви проводу музею. Тут багато матеріялів про довголітнього директора музею І. Свєнціцького. В дальших томах „Літопису", що появилися в останніх роках, є багатий матеріял про діяльність проводу музею від 2000 року.

Минулого року відбулася у Львові, що є колискою цього музею, презентація усіх чотирьох номерів „літопису", що до того часу появилися. При цій нагоді була можливість подякувати шанувальниці українського мистецтва Христині Дибуляк-Чорпіті, завдяки фінансовій помочі якої появилися усі номери журналу, прикрашені світлинами тих цінностей, що зберігаються в музеї.

Історія Національного музею у Львові буде добрим прикладом для Українського музею в Ню-Йорку, що саме відкриває свої пороги для мистецьких виставок. Може, за декілька років працівники Українського музею в Ню-Йорку зможуть придбати також подібний до „Літопису НМ у Львові" журнал і, як він, записати для історії діяльність музею і його мистецькі скарби.

О. Кузьмович

Книга нарисів про природу

„Сіно на снігу" – це книга нарисів та оповідань про природу України, а саме про природу Центрального Придніпров'я, Черкащини. Книга ілюстрована авторськими фотографіями і призначена як для дітей і дорослих, так і для сімейного читання. Її можна придбати у автора за 7 доларів США (включно з пересилкою у США) за адресою: Mikola Bilous 7512 Saint Tropez Way Sacramento, Ca 95842, USA.

До шановних читачів „Свободи"

Пригадуємо, що наша газета не вміщує надісланих рецензій чи дописів про книжки без отримання примірника книжки.

Редакція

ОРГАНІЗАТОР ТА СПОНСОР ГАСТРОЛЕЙ КОМПАНІЯ "МІСТ"

МІНІСТЕРСТВО КУЛЬТУРИ І МИСТЕЦТВ УКРАЇНИ

НАЦІОНАЛЬНИЙ АКАДЕМІЧНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ДРАМАТИЧНИЙ

ТЕАТР

імені Марії Заньковецької

Надія Ковалик

„Неаполь - місто попелюшок"

„...вистава у якій відтворене життя українських заробітчан за кордоном, викликала справжній театральний бум..."
із української преси

9 КВІТНЯ • HARTFORD
7:30 PM UKRAINIAN NATIONAL HOUSE
961 WETHERSFIELD AVE., HARTFORD, CT 06114
860-965-6649

10 КВІТНЯ • NEW YORK
2:00 PM LINCOLN HIGH SCHOOL
2800 OCEAN PARKWAY, BROOKLYN, NY 11235
908-474-1100

10 КВІТНЯ • LONG ISLAND
7:00 PM ST. VLADIMIR'S
UKRAINIAN PARISH CENTER, 226 UNIONDALE AVE.
UNIONDALE, NY 11553-1603
516-485-0775

14 КВІТНЯ • YONKERS
6:00 PM UKRAINIAN YOUTH CENTER
301 PALISADE AVE.
YONKERS, NY 10703
908-474-1100, 914-476-6781

15 КВІТНЯ • S.BOUND BROOK
7:30 PM UKRAINIAN CULTURAL CENTER
135 DAVIDSON AVE., SOMERSET, NJ 08880
908 474 1100

16 КВІТНЯ • PASSAIC
6:30 PM UKRAINIAN CENTER
240 HOPE AVE., PASSAIC NJ 07055
908-474-1100

17 КВІТНЯ • PHILADELPHIA
6:30 PM UKRAINIAN EDUCATIONAL AND CULTURAL CENTER, 700 CEDAR RD.,
JENKINTOWN, PA 19046
215-725-0377

19 КВІТНЯ • BUFFALO
ДОВІДКИ ЗА ТЕЛЕФОНОМ:
716 830 4567

20 КВІТНЯ • MONTREAL
ДОВІДКИ ЗА ТЕЛЕФОНОМ:
514-593-4715

21 КВІТНЯ • OTTAWA
ДОВІДКИ ЗА ТЕЛЕФОНОМ:
613-820-8993

22 КВІТНЯ • CLEVELAND
7:30 PM HALL OF POKROVA UKRAINIAN CHURCH 6812 BROADVIEW RD., PARMA, OH
216-240-4987

23 КВІТНЯ • CHICAGO
19:00 PM ROBERT CLEMENTE HIGH SCHOOL,
1147 NORTH WESTERN AVE.,IL 60622
773-489-9225

Selfreliance Самопоміч

24 КВІТНЯ • TOPOHTO
53 CHRISTIE ST.,
UKRAINIAN CULTURAL CENTRE
416-236-8357

**Художній керівник театру народний артист України, лауреат Національної премії України ім. Т. Шевченка
ФЕДІР СТРИГУН**

„СВОБОДА" запрошує до праці продавців реклями

Ви можете прислужитися громаді й українській пресі, збираючи реклямні оголошення та передплатників для „Свободи", а також продавати газету у Вашій місцевості, отримуючи при тому винагороду. За детальними інформаціями просимо звертатися до Марійки Осціславської на тел.: **(973) 292-9800, дод. 3040**

ЗМІНА АДРЕСИ

☐ „Свобода" ☐ „The Ukrainian Weekly"

СТАРА АДРЕСА:

Число Відділу (якщо член УНС) ....

Ім'я і прізвище ....

Адреса ....

....

НОВА АДРЕСА:

Ім'я і прізвище ....

Адреса ....

....

Зголошення присилати до:
Svoboda/The Ukrainian Weekly
P.O.Box 280, Parsippany, NJ 07054

На зміну адреси проситься долучити $1.00
ПЕРЕВЕДЕННЯ ЗМІНИ АДРЕСИ ТРИВАЄ 1-2 ТИЖНІ

• ПРАЦЯ •

Потрібна українка до домашньої праці і в разі потреби до опіки над дітьми (4 і 2 р.) із замешканням.
(908) 782-5451

Шукаємо жінку-українку до праці на повний час по догляду за старшим мужчиною в Sterling, Virginia. Платня за домовленням.
Тел.: (703) 430-5952
Olga Correy.

Жінка з України шукає будь-яку працю. Має досвід роботи і добрі рекомендації.
Тел.: (732) 297-5594

Українка, 28 років, вища освіта, художник, культуролог, догляне дітей, старших людей, прибере, навчить української мови, малювання, ознайомить з мистецтвом та культурою.
e-mail: prust10@yahoo.com

Понад 30,000 читачів тижнево дивиться на реклями!
ОГОЛОШУЙТЕСЯ!
ЦЕ ПРАЦЮЄ!

РЕКЛЯМА – ЦЕ КЛЮЧ ДО УСПІХУ!

ВІДДІЛ ОГОЛОШЕНЬ І РЕКЛЯМИ

Tel.: **(973) 292-9800 дод. 3040**

Fax: **(973) 644-9510** • E-mail: svoboda@att.net

Поштою: **Svoboda, 2200 Route 10, P.O. Box 280 Parsippany, NJ 07054**

ADVERTISING DEPARTMENT

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

АННА НЕВТРЕЛЛЕ член 63 Вудд. УНС Т-ва „Січ" у Форд Сиռі, Па. Померла 31 грудня 2004 р. на 85-му році життя. Нар. в 1919 р. у Ню Бетлегем, Па. Членом УНС стала в 1957 р. Залишила у глибокому смутку дочок Дженіс і Анну. Похорон відбувся 3 січня 2005 р. на цвинтарі св. Марії у Форд Сиռі, Па.

Вічна Їй пам'ять!

Секретар

ОЛЕНА КАРПЯК член 385 Відд. УНС Т-ва „Запорозька Січ" у Міннеаполісі, Мін. Померла 10 вересня 2004 р. на 87-му році життя. Нар. в 1917 р. в Сокалі, Україна. Залишила у глибокому смутку братову Ольгу та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 14 вересня 2004 р. на Resurrection Cemetery в St. Paul, MN.

Вічна Їй пам'ять!

Секретар

МИКОЛА ОСІДАЧ член 465 Відд. УНС Т-ва ім. Івана Франка в Лявіні. Помер 13 січня 2005 р. на 82-му році життя. Нар. в 1922 р. в Мислятицях, Львівська обл., Україна. Членом УНС став в 1974 р. Залишив у глибокому смутку дочку Віру, сина Євгена, сестру Стефанію, брата Антона з родинами. Похорон відбувся 17 січня 2005 р. на католицькому цвинтарі в Лявіні, Монтреаль.

Вічна Йому пам'ять!

Секретар

ОЛЬГА МОЛАХОВСЬКА член 367 Відд. УНС Т-ва „Запорозька Січ" в Рочестері, Н.Й. Померла 11 грудня 2004 р. на 87-му році життя. Нар. в 1917 р. в Україні. Членом УНС стала в 1951 р. Залишила в глибокому смутку сина Юрка і дочку Галину. Похорон відбувся 15 грудня 2004 р. на цвинтарі св. Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна Їй пам'ять!

Секретар

АФАНАСІЙ КОВАЛЬЧУК член 254 Відд. УНС. Помер 30 січня 2005 р. на 89-му році життя. Нар. в 1916 р. в с. Мосурівці в Україні. Залишив у глибокому смутку дружину Таїсію, дочок Галину і Анну, сина Стефана. Похорон відбувся 4 лютого 2005 р. на цвинтарі Cedar Hill Cemetery в Hartford CT.

Вічна Йому пам'ять!

Секретар

МАРІЯ ТОМ член 39 Відд. УНС Т-ва Українська Січ, в Сиракюзах, Н.Й. Померла 23 січня 2005 р. на 89-му році життя. Нар. в 1916 р. в Сиракюзах, Н.Й. Членом УНС стала в 1938 р. Залишила в глибокому смутку синів Джеймса і Джона, дочку Анну. Похорон відбувся 27 січня 2005 р. на St. Mary's Cemetery в Dewitt, NY.

Вічна Їй пам'ять!

Секретар

ПАРАСКА СПЯК член 13 Відд. УНС Т-ва св. Миколая у Вотервліт. Померла 6 лютого 2005 р. на 94-му році життя. Нар. в 1911 р. в Ждині, в Україні. Членом УНС стала в 1966 р. Залишила в глибокому смутку сина Стефана, дочку Марію, внуків, племінників і племінниць. Похорон відбувся 10 лютого 2005 р. на цвинтарі св. Миколая в Колоні, Н.Й.

Вічна Їй пам'ять!

Секретар

ЯРОСЛАВ ЗАХАРЕВИЧ член 473 Відд. УНС Т-ва ім. Ю. Головінського в Монтреалі. Помер 10 грудня 2004 р. на 79-му році життя. Нар. в 1925 р. в Тернополі. Членом УНС став в 1987 р. Залишив у глибокому смутку дружину Марію, сина Зенона і доньку Марію з родинами. Похорон відбувся 13 грудня 2004 р. на „Notre Dame des Neiges" в Монтреалі.

Вічна Йому пам'ять!

Секретар

ГЕЛЕН АСТАСОФ членка 39 Відд. УНС Т-ва Українська Січ в Сиракюзах, Н.Й. Померла 2 лютого 2005 р. на 89-му році життя. Нар. в 1916 р. в с. Душатин, повіт Сянік. Членом УНС стала в 1950 р. Залишила в глибокому смутку дочок Галю і Гелен. Похорон відбувся 5 лютого 2005 р. на цвинтарі св. Івана Хрестителя в Сиракюзах, Н.Й.

Вічна Їй пам'ять!

Секретар

BOBAK STELLA M. longtime member of the UNA Branch 165 T-va Taras Shevchenko died on January 2, 2005 at the age of 86. She was born on 12/26/1918 in Rossford, OH and became a member of the UNA in 1936. She is survived by daugthers Kathleen Machala, New Pacestine, Ind., Patricia Bates, Rossford, OH, son Peter Bobak, Rossford, OH, brother Edward (Rose) Bohachenko, sister Angela Bobak, Rossford OH, eleven grandchildren and three grentgrandchildren. The family, friends and the UNA community attended the funeral of the deceased on January 5, 2005. Interment was in Ft. Meigs Cemetery in city Perrysburg, OH.

Вічна Їй пам'ять!

Секретар

ТЕОДОРА КОЛОДА член 102 Відд. УНС Т-ва св. Петра і Павла в Клівленді, Огайо. Померла 11 січня 2005 р. на 85-му році життя. Нар. в 1918 р. в Клівленді, Огайо. Членом УНС стала в 1936 р. Залишила в глибокому смутку синів Реймонда, Ричарда і дочку Маріанну, сестру Естеллу. Похорон відбувся 13 січня 2005 р. на Brooklyn HTS Cemetery in Cleveland OH.

Вічна Їй пам'ять!

Секретар

ВОЛОДИМИР КОРЧУК член 288 Відд. УНС Т-ва св. Димитрія в Бетлегем, Па. Помер 10 лютого 2005 р. на 84-му році життя. Нар. 1921 р. в Бетлегем, Па. Членом УНС став в 1939 р. Залишив у глибокому смутку дочку Розалин. Похорон відбувся 15 лютого 2005 р. на st. Josaphat Cemetery in Бетлегем, Па.

Вічна Йому пам'ять!

Секретар

ДЖОЕН БРОУЛАРД-ПАСТУШЕНКО член 385 Відд. УНС Т-ва „Запорозька Січ" в Мінеаполісі, Мін. Померла 4 лютого 2005 р. на 89-му році життя. Нар. в 1915р. в Мінеаполісі. Членом УНС стала в 1933 р. Залишила в глибокому смутку сина Дональда з дружиною Марією, дочку Дольорес з мужем Гері, сім внуків і 13 правнуків. Похорон відбувся на Sunset Memorial Cemetary.

Вічна Їй пам'ять!

Секретар

ВАСИЛЬ ЛЕВИЦЬКИЙ член 57 Відд. УНС в Коговіз, Н.Й. Помер 7 лютого 2005 р. на 80-му році життя. Нар. в 1925 р. в Мокротин. Членом УНС став в 1957 р. Залишив у глибокому смутку дружину Ніну, сина Ярослава, зятів Петра, Івана і внуків. Похорон відбувся 10 лютого 2005 р. на цвинтарі свв. Петра і Павла у Вотерфорд, Н.Й.

Вічна Йому пам'ять!

Секретар

КАТЕРИНА МИСЬКО член 172 Відд. УНС у Виппані, Н.Дж. Померла 26 січня 2005 р. на 91-му році життя. Нар. в Україні. Членом УНС стала в 1992 р. Залишила в глибокому смутку сина Богдана. Похорон відбувся на українському католицькому цвинтарі св. Духа в Гемптонбургу, Н.Й.

Вічна Їй пам'ять!

Секретар

МАРІЯ ЦАРИК член 55 Відд. УНС Т-ва св. Михаїла в Балтиморі, Мд. Померла 20 січня 2005 р. на 75-му році життя. Нар. в 1929 р. в Україні. Членом УНС стала в 1972 р. Залишила в глибокому смутку мужа Андрія, сина Романа з родиною, дочку Анну з родиною, братів Романа і Влодка в Канаді. Похорон відбувся 22 січня 2005 р. на цвинтарі св. Михаїла в Балтиморі, Мд.

Вічна Йому пам'ять!

Секретар

Ділимося сумною вісткою, що 12 квітня 2005 р.
у місцевості Framont к. Безансону, Франція
на 80-му році життя помер

бл. п.

МАРІЯН КУЗАН

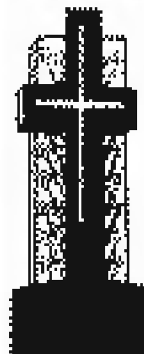
Маріян народився 29 вересня 1925 р. у селі Ісаї, повіт Турка. 2-літнім хлопчиком емігрував разом з батьками до Франції. Випускник Паризької консерваторії, композитор симфонічної релігійної і вокальної музики, диригент.
Після відновлення незалежности України у 1991 році, часто відвідував своїх колег-музиків у Києві й Львові.

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 16 квітня 2005 р. з місцевої церкви на цвинтарі села Framont.

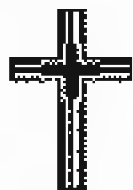
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ очолить Апостольський екзарх для українців-католиків Франції, Бенелюксу і Швайцарії Преосв. Владика Михайло Гринчишин, ЧНІ.

Вічна Йому пам'ять!

СТЕФАНІЯ ГНІЗДОВСЬКА – сестра
МІРА ГНІЗДОВСЬКА – племінниця

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

У глибокому смутку і з великим жалем повідомляємо родину, приятелів і знайомих, що 22 березня 2005 р. відійшла від нас у вічність на 96-му році життя улюблена
МАМА, БАБУНЯ, СЕСТРА і ТЕТА

бл. п.

ТЕОДОРА ГАРАСИМОВИЧ

з дому БОБИЛЯК

нар. 19 лютого 1910 р. у с. Зарічне, р-н Жидачів, Західня Україна.

ПАНАХИДА була відправлена у понеділок, 28 березня 2005 р., о год. 5 веч. у похоронному заведенні Lakeview Memorial Home, Кліфтон, Н. Дж.

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ була відправлена у вівторок, 29 березня в церкві св. о. Миколая в Пасейку, Н. Дж.

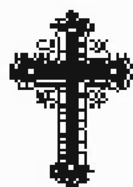
Похоронено Покійну на цвинтарі св. Духа в Гемптонбургу, Н. Й.

Залишені в смутку:

син – МИРОСЛАВ
синова – МАРІЯННА
внуки – КИПРІЯН і ГРИГОРІЙ
сестра – ОЛЕНА БОБИЛЯК
внук брата Богдана – СТЕПАН БОБИЛЯК
ближча і дальша родина в Америці і в Україні.

Вічна Їй пам'ять!

ПЛАСТОВИЙ КУРІНЬ УПС
„ТІ, ЩО ГРЕБЛІ РВУТЬ"

ділиться сумною вісткою, що з волі Всевишнього у Львові відійшла на Вічну Ватру
22 лютого 2005 р.

бл. п.

пл. сен.

МАРІЯ СІТНИЦЬКА

одна із перших гребель в Україні та довголітня виховниця.

ПРОВІД 2-го КУРЕНЯ УПС
„ТІ, ЩО ГРЕБЛІ РВУТЬ"

Ділимося сумною вісткою, що 7 квітня 2005 р. відійшов у вічність на 79-му році життя наш дорогий
МУЖ, БАТЬКО, ДІДО й БРАТ

бл. п.

ПЕТРО ФЕСАК

Похоронений в суботу, 9 квітня 2005 р. на цвинтарі в Кинелон, Н. Дж.

Залишилися в глибокому смутку:

дружина – ДЖІН
доньки – АННА ЛАДЖАМ
– ДАННА КАВУРГІАС з мужем ЕЛІЄМ
син – ПІТЕР з дружиною ГЕДЕР
внуки – ДЖОСЕФ і СТЕФАНІ ЛАДЖАМ
КАЛІ, ТЕРІ й ПІТЕР КАВУРГІАС
ЕМБЕР і ПЕЙДЖ ФЕСАК
брати – ПАВЛО з родиною
– БОРИС з родиною
сестри – АНАСТАЗІЯ ФУРМАНЕЦЬ з родиною
– ОЛЕНА ПІДГОРЕЦЬКА з родиною
і дальша родина в Америці, Україні й Польщі.

Вічна Йому пам'ять!

У ЧЕТВЕРТУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ

мого єдиного

ВУЙКА

бл. п.

д-ра медицини

ВОЛОДИМИРА ПРОКОПОВА

який посвятив своє життя пацієнтам і медицині

будуть відправлені

СЛУЖБИ БОЖІ з ПАНАХИДАМИ

- в українській греко-католицькій церкві св. Тройці у Silver Spring, MD;
- в українській катедрі Святої Родини у Washington, DC;
- в українській католицькій церкві Успіння Матері Божої у Miami, FL;
- в Римо-Католицькій Церкві, Weedsport, NY

Про молитви за душу Покійного

просять

ВІРА ШЕРШЕНЬ із сином ПАВЛОМ,
його дружиною ЛІДОЮ і донечкою ХРИСТИНКОЮ.

Ділимося сумною вісткою з родиною та знайомими, що 10 квітня 2005 р. упокоївся на 90-му році життя наш найдорожчий
БАТЬКО, ДІДУСЬ та ПРАДІДУСЬ

бл. п.

НЕСТОР ФИЛИПОВИЧ

Залишив у глибокому смутку:

сина – ТАРАСА
дочку – РОКСОЛЯНУ ГАРАСИМІВ з мужем ЯРОСЛАВОМ
внука – ЛЕВКА ГАРАСИМІВ з дружиною КАТЛІН
правнуків – ЯРОСЛАВА та ГАЛИНУ
сестру – МАРІЮ КУРИЛЯК
братову – ОЛЬГУ ФИЛИПОВИЧ
сестрінку – ОРИСЮ СЛЮСАРЕНКО з родиною
братанка – АНДРІЯ ФИЛИПОВИЧА з родиною
племінницю – МАРТУ СТАДНИК з мужем СВЯТОСЛАВОМ
родину в Америці, Україні, Польщі та Словаччині.

Вічна Йому пам'ять!

Замість квітів на могилу просимо складати пожертви на фонд „Діти Чорнобиля"
Children of Chornobyl Relief Found
277 Old Short Hills Road, Short Hills, NJ 07078